

ROZSUDEK SOUDU (druhého senátu)

8. července 2004 *

Ve věci T-50/00,

Dalmine SpA, se sídlem v Dalmine (Itálie), zastoupená M. Siragusou a F. Morettim, advokáty, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené M. Erhartem a A. Whelanem, jako zmocněnci, ve spolupráci s A. Dal Ferro, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999 o řízení k uplatnění článku 81 Smlouvy o ES (věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) (Úř. věst. 2003, L 140, s. 1), nebo podpůrně návrh na snížení výše pokuty uložené žalobkyni,

* Jednač jazyk: itaština.

**SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),**

ve složení N. J. Forwood, předseda, J. Pirrung a A. W. H. Meij, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném ve dnech
19., 20. a 21. března 2003,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový stav a řízení¹

- 1 Projednávaná věc se týká rozhodnutí Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999 o řízení k uplatnění článku 81 Smlouvy o ES (věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) (Úř. věst. 2003, L 140, s. 1, dále jen „napadené rozhodnutí“).

[...]

¹ — Oduvodnění tohoto rozsudku týkající se skutečností předcházejících sporu není uvedeno. Skutečnosti předcházející sporu jsou uvedeny v bodech 2 až 33 rozsudku Soudu ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501.

Řízení před Soudem

- 34 Sedmi návrhy došlými kanceláři Soudu v období mezi 28. únorem a 3. dubnem 2000 podaly společnosti Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK Corp., Nippon, Kawasaki a Sumitomo proti napadenému rozhodnutí žalobu.
- 35 Usnesením ze dne 18. června 2002 bylo po vyslechnutí účastníků řízení v souladu s článkem 50 jednacího řádu Soudu rozhodnuto o spojení všech sedmi věcí pro účely ústní části řízení. Po tomto spojení mohly žalobkyně v těchto sedmi věcech nahlédnout v kanceláři Soudu do všech spisů souvisejících s tímto řízením. Rovněž byla přijata organizační procesní opatření.
- 36 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (druhý senát) o zahájení ústní části řízení. Reči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty při jednání konaném ve dnech 19., 20. a 21. března 2003.

Návrhy účastníků řízení

- 37 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil zcela nebo zčásti napadené rozhodnutí;

- podpůrně zrušil pokutu, která jí byla uložena nebo snížil výši této pokuty;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

38 Komise navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu v plném rozsahu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí

39 Při jednání Dalmine uvedla, že poté co v rámci organizačních procesních opatření obdržela nedůvěrné shrnutí skrytých částí některých písemností ve spisu, vzdává se svého žalobního důvodu vycházejícího z údajného porušení práv obhajoby spočívajícího v tom, že v průběhu správního řízení bylo s těmito písemnostmi zacházeno důvěrně.

1. K žalobním důvodům vycházejícím z porušení podstatných formálních náležitostí v průběhu správního řízení

K legalitě otázek položených Komisí během šetření

Argumenty účastníků řízení

40 Žalobkyně má za to, že její právo nemuset vypovídat ve vlastní neprospěch bylo porušeno předpojatými otázkami Komise kladenými během šetření. Otázky byly

zaměřeny na to, aby ji navzdory ustálené judikatuře Soudního dvora (rozsudek ze dne 18. října 1989, *Orkem v. Komise*, 374/87, Recueil, s. 3283, body 34 a 35) donutily k přiznání existence porušení. V důsledku toho se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit v rozsahu, v němž se opírá o odpovědi na tyto otázky.

- 41 Dne 13. února a 22. dubna 1997 položila Komise žalobkyni otázky na základě čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17. Komise se pokoušela přimět Dalmine k přiznání, že se účastnila určitých jednání výrobců ocelových trubek, jakož i k tomu, aby uznala protiprávní předmět těchto jednání, a upřesnila jí tak při této příležitosti dotčená nedovolená jednání, a sice dohody o respektování domácích trhů a o cenách, kterých se měla Dalmine účastnit. Především jí tak Komise vyzvala uvést „přijatá rozhodnutí, diskutované nebo přijaté rozdělovací klíče („sharing keys“) podle zeměpisných oblastí a doby platnosti [a] projednané nebo stanovené ceny podle zeměpisných oblastí a jejich doby platnosti s upřesněním jejich druhu“. Komise Dalmine vytkla její zdrženlivost odpovědět na tyto otázky.
- 42 Dne 12. června 1997 Komise znovu vyzvala Dalmine k poskytnutí požadovaných informací. Vzhledem k tomu, že považovala odpovědi Dalmine za neúplné, vydala dne 6. října 1997 rozhodnutí, ve kterém žalobkyni pod sankcí pokuty uložila poskytnout požadované informace do třiceti dnů. Toto rozhodnutí, proti kterému podala Dalmine žalobu (*usnesení Dalmine v. Komise*, bod 7 výše), způsobilo Dalmine škodu.
- 43 Komise popírá, že kladla Dalmine otázky, které by jí nutily k výpovědi ve vlastní neprospěch.

- 44 Komise mimoto připomíná, že záleží na podniku a sdružení podniků, zda na otázky položené na základě článku 11 nařízení č. 17 odpoví (rozsudek Soudu ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, „Cement“, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, bod 734). Jen v případě, že podnik poskytne nesprávné informace, je možné na základě čl. 15 odst. 1 písm. b) nařízení č. 17 uložit uvedené pokuty.

Závěry Soudu

- 45 V souladu s rozsudkem Orkem v. Komise, bod 40 výše (bod 32) se projednávaný žalobní důvod týká práv obhajoby podniků (viz také rozsudek Mannesmannröhren-Werke v. Komise, bod 8 výše, bod 63). Z této judikatury vyplývá, že podniku, kterému byla zaslána žádost o informace ve smyslu čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17, je v rozsahu, v němž je povinen pod sankcí pokuty poskytnout odpovědi, kterými by byl přiveden k připuštění existence porušení, které je Komise povinna prokázat, přiznáno právo nevypovídat (rozsudky Orkem v. Komise, bod 35, a Mannesmannröhren-Werke v. Komise, bod 67).
- 46 Naopak z ustálené judikatury vyplývá, že podniky nejsou povinny poskytnout odpovědi na základě tohoto právního pravidla na prostou žádost o informace podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 17, a nemohou proto tvrdit, odpověděly-li dobrovolně na takovou žádost, že bylo porušeno jejich právo nevypovídat ve vlastní neprospěch (viz v tomto smyslu rozsudek Cement, bod 44 výše, bod 734).
- 47 I kdyby tvrzení společnosti Dalmine, že některé z otázek, které jí byly položeny, byly protiprávní, bylo v rámci probíhajícího řízení přípustné, ačkoli proti rozhodnutí ze

dne 6. října 1997 nepodala ve lhůtě stanovené v článku 230 ES přípustnou žalobu (viz v tomto smyslu usnesení ve věci *Dalmine v. Komise*, bod 7 výše, kterým byla zamítnuta žaloba společnosti *Dalmine* směřující proti rozhodnutí ze dne 6. října 1997), stačí uvést, že napadené rozhodnutí může být v tomto ohledu protiprávní, pouze pokud byla *Dalmine* těmito otázkami, které byly předmětem rozhodnutí ze dne 6. října 1997, přiměna k přiznání existence porušení uvedených v napadeném rozhodnutí ve smyslu rozsudku *Orkem v. Komise*, bod 40 výše. I když ve své původní žádosti o informace ze dne 22. dubna 1997 položila *Komise* dlouhou řadu otázek, týkaly se ale její jediné otázky položené společnosti *Dalmine* v rámci rozhodnutí ze dne 6. října 1997 předložení dokumentů a informací čistě objektivní povahy, a nemohly tedy přimět *Dalmine* k přiznání existence porušení.

48 Co se týče otázek položených argentinským společností *Techint Group* a *Siderca*, kterým se pohrozilo pokutami společně se společností *Dalmine*, z důvodu, že tyto tři společnosti tvoří jediný podnik (bod odůvodnění 13 a čl. 2 odst. 2 rozhodnutí ze dne 6. října 1997), je pravdou, že poslední odrážka otázky 2, která byla znovu položena společností v rozhodnutí ze dne 6. října 1997 a je obsažena v jeho příloze, je obdobná poslední odrážce otázek 1.6, 1.7 a 2.3 položených společností *Mannesmann* v rozhodnutí ze dne 15. května 1998 a že Soud na základě rozsudku *Orkem v. Komise*, bod 40 výše, zrušil uvedenou odrážku ve svém rozsudku *Mannesmann-röhren-Werke v. Komise*, bod 8 výše.

49 Nicméně nehledě na to, že *Komise* nepožádala o tyto informace přímo *Dalmine* jako právnickou osobu, je třeba uvést, že tato odrážka otázky se týká pouze vztahů mezi evropskými a latinskoamerickými výrobci, které měly tvořit jednu z částí dohody uvedené ve *SV*, která nebyla v napadeném rozhodnutí analyzována.

50 Za těchto podmínek je nutné uznat, že tento aspekt rozhodnutí *Komise* ze dne 6. října 1997 nemohl přimět *Dalmine* k výpovědi ve vlastní neprospěch, co se týče

porušení, které spočívalo v dohodě o rozdělení trhu mezi japonskými a evropskými výrobci ve smyslu článku 1 napadeného rozhodnutí. Proto i kdyby Komise v tomto ohledu jednala protiprávně, nemohlo to mít žádný dopad na obsah napadeného rozhodnutí, a nemohlo proto způsobit jeho protiprávnost.

- 51 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávaný žalobní důvod je nutno zamítnout.

Ke shodě mezi sdělením výhrad a napadeným rozhodnutím, pokud jde o dovolávané důkazní materiály

Argumenty účastníků řízení

- 52 Dalmine připomíná, že Komise je povinna oznámit obviněným podnikům všechny písemnosti, o které opírá své výhrady (XXIII. Zpráva o politice hospodářské soutěže, s. 113 a 114). V projednávaném případě přitom Komise uvedla jak ve SV, tak i v napadeném rozhodnutí dokumenty obviňující žalobkyni, které nepřipojila k uvedenému SV.

- 53 Následující dokumenty nebyly připojeny ke SV:

— fax společnosti Sumitomo ze dne 12. ledna 1990, uvedený v bodě 70 SV, obsažený na straně 4785 spisu Komise a uvedený v bodu odůvodnění 71 napadeného rozhodnutí;

- zpráva společnosti Vallourec z roku 1994, uvedená v bodě 119 SV, obsažená na straně 14617 spisu Komise a uvedena v bodu odůvodnění 92 napadeného rozhodnutí.

- 54 Kromě toho napadené rozhodnutí uvádí některé dokumenty, které sice byly připojeny ke SV, v něm samém ale uvedeny nebyly. To platí pro protokoly o výpovědi pánů Benelliho, Jachiy a Cioccy ze dne 2., 5., a 8. června 1995, 6. září 1995 a 21. února 1996 (uvedené na straně 8220b spisu Komise a uvedené v bodě odůvodnění 54 napadeného rozhodnutí).
- 55 Tento postup Komise Dalmine značně ztížil zkoumání obviňujících důkazů. Zatímco napadené rozhodnutí uvádí dokumenty podle jejich registračního čísla, SV a spis Komise, do kterého [Dalmine] nahlédla v prostorách Komise, vedou dokumenty podle jiné metody. Komise tak nenapravitelným způsobem poškodila práva obhajoby, což samo o sobě odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí. Dalmine podpůrně uplatňuje, že dotčené obviňující důkazy nesmí být použity v řízení, takže legalita napadeného rozhodnutí musí být posouzena bez ohledu na ně (rozsudek Soudu ze dne 29. června 1995, *Solvay v. Komise*, T-30/91, Recueil, s. II-1775, bod 98).
- 56 Komise uvádí, že Dalmine mohla dne 3. března 1999 v rámci nahlédnutí do spisu zkoumat veškeré dokumenty uvedené ve SV nebo v jeho přílohách. Jakékoli porušení práv obhajoby je tedy vyloučeno (rozsudek *Cement*, bod 44 výše, bod 144).
- 57 Komise upřesňuje, že dokument uvedený na straně 8220b jejího správního spisu je uveden v bodě 46 SV.

- 58 Konečně dokumenty připojené ke SV, v něm ale neuvedené „mohou být použity proti žalobci, pokud mohl ze SV při jeho rozumném posouzení vyvodit to, jaké závěry z něj chtěla Komise vyvodit“ (rozsudek Cement, bod 44 výše, bod 323).

Závěry Soudu

- 59 Za účelem umožnění dotčeným podnikům a sdružení podniků užitečně se bránit proti výhradám vzneseným proti nim ve SV je Komise povinna jim umožnit nahlédnout do celého vyšetřovacího spisu, s výjimkou dokumentů obsahujících obchodní tajemství jiných podniků nebo jiné důvěrné informace, jakož i s výjimkou interních dokumentů Komise (rozsudek Cement, bod 44 výše, bod 144).
- 60 Okolnost, že je dokument uveden ve SV, aniž by byl k němu připojen, nicméně nepředstavuje v zásadě porušení práv obhajoby, pokud mají adresáti SV přístup k tomuto dokumentu před tím, než se k němu mají vyjádřit.
- 61 Co se týče dvou dokumentů, které byly v projednávaném případě uvedeny ve SV, nebyly k němu ale připojeny, trvá Komise na tom, že Dalmine měla dne 3. března 1999 možnost nahlédnout do těchto dokumentů, přičemž Dalmine tuto skutečnost nepopírá.
- 62 Co se týče argumentu, že způsob, jakým zde bylo organizováno nahlédnutí do spisu, ztížil identifikaci obou těchto posuzovaných dokumentů, postačuje uvést, že Dalmine tímto nebyla znevýhodněna při své obraně, neboť sama ve své replice uvedla, že jí v rámci nahlédnutí do spisu byly oba dokumenty Komisí zpřístupněny.

- 63 V každém případě byly oba dokumenty jak ve SV, tak i v napadeném rozhodnutí dovolávány za účelem popisu obecného kontextu spíše nežli zvláštní povahy porušení konstatovaných v napadeném rozhodnutí, takže skutečnost, že v napadeném rozhodnutí nejsou tyto dokumenty uvedeny, nemá žádný vliv na opodstatněnost tohoto rozhodnutí. Fax společnosti Sumitomo ze dne 12. ledna 1990 je totiž uveden ve SV i v rozhodnutí v části popisující Evropsko-japonský klub, která se vztahuje ke „zvláštním trhům“, to znamená trhům třetích zemí. Co se týče zprávy společnosti Vallourec z roku 1994, je krátce zmíněna v poznámce pod čarou (poznámka pod čarou 65 SV a poznámka pod čarou 30 napadeného rozhodnutí) za účelem potvrzení skutečnosti, kterou Dalmine nepopírá, že „dne 22. února 1994 [...] Valtubes – dceřiná společnost společnosti Vallourec převzala kontrolu nad skotskými závody společnosti [Corus] specializovanými na tepelné zpracování a závitové spoje VAM a založila společnost Tubular Industries Scotland Limited (TISL), mající dnes vedoucí postavení na trhu závitových trubek se závitem v provedení prémium nebo standard v Severním moří“.
- 64 Co se týče dokumentů, které ačkoliv byly připojeny ke SV, nebyly v něm uvedeny, tedy protokolů o výpovědi pánů Benelliho, Jachiy a Cioccy, stačí konstatovat, že jak SV, tak i napadené rozhodnutí se odvolávají na výpovědi „několika vedoucích pracovníků společnosti Dalmine“ (viz bod 46 SV a bod odůvodnění 54 napadeného rozhodnutí) a podrobně je citována jen výpověď p. Biasizze (viz bod 58 SV a bod odůvodnění 64 napadeného rozhodnutí). Je tak namístě uvést, že Komise odkázala na tyto dokumenty ve SV, a stejně tak se domnívat, že s přihlédnutím k jejich pozdějšímu použití v napadeném rozhodnutí jsou tyto odkazy dostatečné k tomu, aby bylo společnosti Dalmine v projednávaném případě umožněno užitečně se bránit ve správním řízení.
- 65 Za těchto okolností musí být projednávaný žalobní důvod zamítnut.

K přípustnosti některých důkazních materiálů

- 66 Společnost Dalmine uplatňuje nepřípustnost některých písemností, které Komise proti ní použila, přičemž porušila její práva obhajoby, jakožto důkazních materiálů.

Má za to, že protiprávní použití těchto písemností musí mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Podpůrně se domáhá vyloučení těchto písemností, takže legalita napadeného rozhodnutí musí být posouzena, aniž by byly tyto písemnosti vzaty v úvahu.

K dokumentu Rozdělovací klíč

— Argumenty účastníků řízení

67 Žalobkyně tvrdí, že dokument Rozdělovací klíč je nepřijatelný jako důkaz porušení uvedených v článcích 1 a 2 napadeného rozhodnutí, protože Komise nezveřejnila ani totožnost jeho autora, ani jeho původ. Bez těchto údajů existují pochybnosti o pravosti a důkazní síle tohoto důkazu.

68 Bod odůvodnění 85 napadeného rozhodnutí vzbuzuje dojem, že autor tohoto dokumentu se neúčastnil jednání, které se uskutečnilo dne 5. listopadu 1993 v Tokiu, přesto je tento dokument uváděn jako důkaz dohody o rozdělení trhu, která měla být údajně uzavřena při této příležitosti. Dalmine má za to, že jí za těchto podmínek není umožněno bránit se proti této písemnosti.

69 Komise namítá, že identifikace osoby, která jí poskytla dokument Rozdělovací klíč, není nutná pro výkon práv obhajoby žalobkyně.

- 70 Mimoto připomíná, že ostatně není povinna uvádět totožnost svého informátora. Toto vyplývá z části II jejího sdělení 97/C 23/03 o vnitřním jednacím řádu pro zacházení s žádostmi o nahlédnutí do spisů v případech použití článků [81] a [82] Smlouvy o ES, článků 65 a 66 Smlouvy o ESUO a nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 (Úř. věst. 1997, C 23, s. 3; Zvl. vyd. 08/01, s. 136, dále jen „sdělení o nahlédnutí do spisů“).
- 71 Kromě toho různé důkazní materiály, především ty, které jsou uvedeny v bodech odůvodnění 121 a 122 napadeného rozhodnutí, potvrzují obsah dokumentu Rozdělovací klíč.

— Závěry Soudu

- 72 V právu Společenství platí zásada volného hodnocení důkazů a jediným kritériem pro hodnocení důkazů je jejich hodnověrnost (stanovisko soudce Vesterdorfa, který vykonával funkci generálního advokáta v rámci rozsudku Soudu ze dne 24. října 1991, Rhône-Poulenc v. Komise, T-1/89, Recueil, s. II-867, II-869; viz také v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 23. března 2000, Met-Trans a Sagpol, C-310/98 a C-406/98, Recueil, s. I-1797, bod 29, a rozsudek Soudu ze dne 7. listopadu 2002, Vela a Tecnagrind v. Komise, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Recueil, s. II-4547, bod 223). Navíc pro Komisi může být nezbytné chránit anonymitu informátorů (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 7. listopadu 1985, Adams v. Komise, 145/83, Recueil, s. 3539, bod 34), přičemž jen samotná tato okolnost ji nemůže nutit k tomu, aby nezohlednila důkaz, kterým disponuje.
- 73 Mohou-li tedy být argumenty Dalmine relevantní pro posouzení věrohodnosti, a tím důkazní hodnoty dokumentu Rozdělovací klíč, není namístě se domnívat, že je tento nepřijatelným důkazem, který musí být vyňat ze spisu.

K protokolům o výsledku bývalých vedoucích pracovníků společnosti Dalmine

— Argumenty účastníků řízení

- 74 Dalmine napadá použití prohlášení, která učinili někteří její bývalí vedoucí pracovníci před státním zástupcem Bergama (Itálie) v rámci trestního řízení.
- 75 Zaprvé tvrdí, že Komise vážně porušila její práva obhajoby tím, že ji zavčas neinformovala o tom, že měla k dispozici tato důvěrná prohlášení. Komise si vyžádala tyto dokumenty od Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (italský úřad pro ochranu hospodářské soutěže, dále jen „Úřad pro ochranu“) již dne 16. ledna 1996 a čekala tři roky, než je Dalmine poslala spolu se SV. Protože Dalmine nic nevěděla o možném využití těchto písemností, domnívá se, že byla takto zbavena možnosti bránit se.
- 76 Zadruhé Dalmine vytýká Komisi, že se dopustila závažného porušení procesních pravidel tím, že použila prohlášení učiněná v trestním řízení, které nijak nesouvisí s šetřením, za které byla odpovědna. Komise není oprávněna dovolávat se těchto prohlášení mimo kontext věci, v rámci které byla získána.
- 77 Při jednání Dalmine v tomto ohledu uvedla, že podle ustálené judikatury Soudního dvora, především podle jeho rozsudku ze dne 16. července 1992, Asociación Española de Banca Privada a další, „Španělské banky“ (C-67/91, I-4785, body 35 a následující), je porušením práva podniku na profesní tajemství a práv obhajoby, pokud se vnitrostátní orgán dovolává vůči tomuto podniku důkazních materiálů

získaných při šetření provedeném za jiným účelem než tím, který je sledován v daném případě. Je namísto přitom tuto zásadu použít obdobně na projednávaný případ, jelikož Komise použila důkazní materiály získané v trestním řízení na vnitrostátní úrovni.

- 78 Zatřetí, souvislosti, za kterých byla předmětná prohlášení učiněna vedoucími pracovníky, kteří zamýšleli hájit se proti obviněním z korupce, zpochybňují jejich důkazní sílu. Především pokud osoby v takovéto situaci, na rozdíl od svědků, nemusí vypovídat pravdu, jejich prohlášení týkající se existence protiprávní dohody narušující hospodářskou soutěž nejsou ani spolehlivá, ani opodstatněná.
- 79 Komise tato tvrzení odmítá.
- 80 Především uvádí, že způsob, kterým získala posuzované protokoly, byl legální. Měla souhlas Úřadu pro ochranu a výslovné dovolení příslušných zástupců státního zástupce (příloha 15 SV, s. 8220b 1, a příloha 1). Dalmine v tomto ohledu neuvádí žádný právní základ, který by jí přiznával právo být informována před SV o tom, že Komise má tyto protokoly. V každém případě, i kdyby takové právo existovalo, jeho porušení by nezasáhlo do práv obhajoby.
- 81 Při jednání Komise uplatnila, že protokoly o prohlášeních bývalých vedoucích pracovníků společnosti Dalmine před italským státním zástupcem jí byly poskytnuty Úřadem pro ochranu, který je obdržel od státního zastupitelství. Jejich předání italskými orgány bylo řádné, takže jejich použití Komisí tedy není v žádném případě protiprávní.

- 82 Komise má konečně za to, že dotčené protokoly obsahují indicie, které se společně s informacemi, které měla Komise k dispozici na základě jiných zdrojů, jeví jako přesvědčivé.

— Závěry Soudu

- 83 Nejprve je namístě konstatovat, jak právem uvádí Komise, že Dalmine neuvádí žádný právní základ, který by jí přiznával právo být informována před doručení SV o tom, že Komise disponovala protokoly o prohlášeních, která někteří z jejích bývalých vedoucích pracovníků učinili před státním zástupcem Bergama. Je namístě se totiž domnívat, že ve stádiu, kdy Komise žádá informace od podniků, které podezřívá z účasti na porušení, není povinna je informovat o důkazních materiálech, které již má. Oznámení těchto informací by mohlo poškodit efektivitu šetření Komise, jelikož by umožnilo dotčeným podnikům identifikovat ty informace, které jsou Komisi již známé, a ty, které tak před ní mohou nadále tajit.
- 84 Pokud jde o argumentaci Dalmine vycházející z údajného porušení procesních pravidel, založenou obdobně na judikatuře Soudního dvora, především rozsudku Španělské banky, uvedeném v bodu 77 výše, je namístě poukázat na to, že tato judikatura se vztahuje na použití informací získaných Komisí na základě článku 11 nařízení č. 17 vnitrostátními orgány. Tato situace je výslovně upravena v článku 20 nařízení č. 17.
- 85 Z článku 20 nařízení č. 17 a také z uvedené judikatury vyplývá, že legalita poskytnutí informací získaných Komisí na základě nařízení č. 17 příslušnému vnitrostátnímu orgánu a legalita zákazu přímého použití těchto informací jako důkazů posledně uvedeným spadají do práva Společenství.

- 86 Na druhé straně legalita poskytnutí informací vnitrostátním státním zástupcem nebo příslušnými orgány v oblasti hospodářské soutěže Komisí získaných na základě použití vnitrostátního trestního práva a jejich následné použití Komisí jsou otázky, které v zásadě spadají do vnitrostátního práva, které upravuje vedení vyšetřování těmito vnitrostátními orgány, a v případě soudní agendy také do pravomoci vnitrostátních soudů. V rámci žaloby podané na základě článku 230 ES není totiž soud Společenství příslušný k přezkumu legality aktu vydaného vnitrostátním orgánem s ohledem na vnitrostátní právo (viz obdobně rozsudky ze dne 3. prosince 1992, *Oleificio Borelli v. Komise*, C-97/91, Recueil, s. I-6313, bod 9, a ze dne 15. prosince 1999, *Kesko v. Komise*, T-22/97, Recueil, s. II-3775, bod 83).
- 87 V projednávaném případě uplatňuje Dalmine jen to, že předmět šetření, během něhož byla učiněna předmětná prohlášení, je odlišný od předmětu šetření vedeného Komisí. Z její argumentace nevyplývá, zda byla otázka legality poskytnutí dotčených protokolů a jejich použití na úrovni Společenství předložena k posouzení italskému soudu. V každém případě Dalmine neuvedla nic, co by mohlo prokázat, že by toto použití bylo v rozporu s použitelnými ustanoveními italského práva.
- 88 Kromě toho je třeba uvést, že judikatura dovolávaná společností Dalmine je založena na nezbytnosti chránit podniky, které poskytují informace požadované Komisí na základě článku 11 nařízení č. 17 během zvláštního šetření prováděného za jim známým účelem, s ohledem na práva obhajoby a dodržování profesního tajemství (rozsudek Španělské banky, bod 77 výše, body 36 až 38). V projednávaném případě se přitom týkají dotčené protokoly osobních prohlášení bývalých vedoucích pracovníků společnosti Dalmine, která nebyla učiněna jejím jménem.
- 89 Je nutno konstatovat, že použití těchto důkazních materiálů Komisí proti Dalmine neporušuje práva obhajoby ani profesní tajemství, neporušuje dokonce ani soukromí autorů těchto prohlášení, protože tito nejsou tímto řízením žádným způsobem dotčeni.

- 90 Zbýlá část argumentů Dalmine se týká jen věrohodnosti, a tím důkazní hodnoty svědectví jejích vedoucích pracovníků, a ne přípustnosti těchto důkazních materiálů v probíhajícím řízení. Tyto argumenty tak v rámci projednávaného žalobního důvodu nejsou relevantní.
- 91 Ve světle výše uvedeného je tedy nutné projednávaný žalobní důvod zamítnout.

K legalitě rozhodnutí Komise ze dne 25. listopadu 1994 o provedení šetření

Argumenty účastníků řízení

- 92 Společnost Dalmine zpochybňuje legalitu rozhodnutí Komise ze dne 25. listopadu 1994 přijatého na základě čl. 14 odst. 3 nařízení č. 17, jehož nebyla adresátem. Na základě tohoto rozhodnutí nařídila Komise provést šetření u určitých podniků ohledně existence dohod narušujících hospodářskou soutěž zakázaných na základě článku 81 ES nebo článkem 53 Dohody o EHP. Některé dokumenty, které Komise získala během šetření provedeného na základě tohoto rozhodnutí, byly použity proti Dalmine.
- 93 Projednávaný žalobní důvod je složen ze dvou částí.
- 94 Společnost Dalmine nejprve namítá, že rozhodnutím ze dne 25. listopadu 1994 Komise nedovoleně rozšířila rozsah šetření, při kterém ji požádal Kontrolní úřad ESVO o spolupráci. Připomíná, že dopisem ze dne 17. listopadu 1994 požádal Kontrolní úřad ESVO Komisi, aby provedla některá šetření týkající se možného porušení článku 56 Dohody o EHP v souvislosti s ocelovými trubkami používanými

v norském offshore ropném průmyslu. Dalmine zdůrazňuje, že tato žádost neuváděla existenci porušení pravidel hospodářské soutěže Společenství.

- 95 Dalmine uplatňuje, že Komise byla povinna omezit se na obsah žádosti Kontrolního úřadu ESVO do doby, než posledně uvedený rozhodne, že jednak nešlo o porušení Dohody o EHP a jednak o případném zasažení vnitřního trhu Společenství. Dne 25. listopadu 1994 Komise přesto rozhodla rozšířit rozsah šetření o existenci porušení článku 81 ES. Dalmine tvrdí, že toto rozhodnutí porušilo její práva obhajoby, je zneužitím pravomoci a porušuje procesní pravidla stanovená v čl. 8 odst. 3 Protokolu č. 23 Dohody o EHP.
- 96 Dalmine zadruhé vytýká Komisi, že jí nezaslala rozhodnutí ze dne 25. listopadu 1994. Kontrolní úřad ESVO ve svém dopise ze dne 17. listopadu 1994 informoval Komisi, že podezívá Dalmine z účasti na dohodě narušující hospodářskou soutěž na norském trhu. Přesto Komise opomenula zahrnout Dalmine mezi adresáty svého rozhodnutí ze dne 25. listopadu 1994.
- 97 Tímto opomenutím byla porušena práva obhajoby společnosti Dalmine. Posledně uvedená uvádí, že ji Komise měla upozornit na možnou protiprávnost jejího jednání již dne 25. listopadu 1994. Neboť osoba, proti které existuje určité podezření, má právo být o tomto informována. Ačkolí Komise provedla u Dalmine první šetření dne 13. února 1997, čekala až do 11. května 1999, než jí zaslala některé písemnosti, které měla již od prosince 1994.
- 98 Takovéto opomenutí je mimoto diskriminační. Dalmine poznamenává, že zaslala-li by Komise svoje rozhodnutí ze dne 25. listopadu 1994 společnosti Dalmine, měla by Dalmine možnost ukončit jí vytýkané jednání tak, jak to učinili adresáti tohoto rozhodnutí.

- 99 Napadené rozhodnutí je proto třeba zrušit. Podpůrně písemnosti zaslané Komisi Kontrolním úřadem ESVO by měly být vyjmuty ze spisu a legalita napadeného rozhodnutí by měla být posouzena bez ohledu na ně. Konečně Dalmine uvádí, že porušení je nutno považovat za ukončené ke dni 25. listopadu 1994, dni kdy ji Komise měla informovat o tom, že je podezřelá.
- 100 Komise tyto výhrady odmítá.
- 101 Nejprve odmítá tvrzení, že její pravomoc k šetření je omezena zněním dožádání Kontrolního úřadu ESVO. Připomíná, že může zahájit šetření i bez návrhu. Má tím spíše za to, že může jednat i bez návrhu, pokud obdrží informace od Kontrolního úřadu ESVO, který není oprávněn jí zakázat výkon této pravomoci nebo ji v něm omezit. V době svého rozhodnutí o provedení šetření nemohla vědět, zda budou výsledky jejího šetření relevantní pro účely článku 53 Dohody o EHP nebo článku 81 ES, které jsou oba použitelné, má-li dohoda narušující hospodářskou soutěž uzavřená mezi podniky dopad na vnitřní trh Společenství.
- 102 Zadruhé Komise uvádí, že situace Dalmine byla rozdílná od situace, ve které byli adresáti rozhodnutí ze dne 25. listopadu 1994. Jakmile vyšlo najevo, že se Dalmine účastnila dohody narušující hospodářskou soutěž, rozhodla se u ní Komise provést šetření a umožnila jí nahlédnout do spisu.

Závěry Soudu

- 103 Pokud jde o argumenty Dalmine, které tvoří první část projednávaného žalobního důvodu, vycházející z toho, že Komise nedovoleně rozšířila předmět šetření, při

kterém ji Kontrolní úřad ESVO požádal o spolupráci, je namístě nejdříve připomenout, že ve svém posudku ze dne 10. dubna 1992 (1/92, Recueil, s. I-2821) Soudní dvůr prohlásil, že ustanovení Dohody o EHP, která mu byla předložena, především článek 56 týkající se rozdělení pravomocí mezi Kontrolní úřad ESVO a Komisi v oblasti hospodářské soutěže, jsou slučitelná se Smlouvou o ES.

104 Za účelem přijetí tohoto závěru, pokud jde o článek 56 Dohody o EHP, Soudní dvůr konkrétně v bodech 40 a 41 tohoto posudku uvedl, že pravomoc Společenství uzavírat mezinárodní smlouvy v oblasti hospodářské soutěže nutně zahrnuje možnost přijmout smluvní pravidla o rozdělení vzájemných pravomocí smluvních stran v oblasti hospodářské soutěže za předpokladu, že tato pravidla nezakreslují pravomoci Společenství a jeho orgánů tak, jak jsou tyto formulovány ve Smlouvě.

105 Z posudku 1/92 tedy vyplývá, že článek 56 Dohody o EHP nezakresluje pravomoci Společenství v oblasti hospodářské soutěže, které jsou stanoveny ve Smlouvě o ES.

106 V tomto ohledu vyplývá jak ze znění samotného článku 56 Dohody o EHP, tak i z podrobného popisu tohoto ustanovení uvedeného v úvodní části posudku 1/92 v části nazvané „Shrnutí návrhu Komise“, že všechny věci týkající se hospodářské soutěže, které spadaly do pravomoci Společenství před vstupem Dohody o EHP v platnost, zůstávají ve výlučné pravomoci Komise i po jejím vstupu v platnost. Všechny věci, ve kterých je dotčen obchod mezi členskými státy Evropských společenství, spadají nadále do pravomoci Komise bez ohledu na to, zda je dotčen také obchod mezi Společenstvím a členskými státy ESVO nebo jen mezi členskými státy ESVO.

- 107 Ve světle výše uvedeného je nutno konstatovat, že ustanovení Dohody o EHP nemohou být vykládána takovým způsobem, který by byl i jen dočasně zbavoval Komisi její pravomoci uplatňovat článek 81 ES na dohody narušující hospodářskou soutěž ovlivňující trh mezi členskými státy Společenství.
- 108 V projednávaném případě je přitom namístě konstatovat, že Komise se ve svém rozhodnutí ze dne 25. listopadu 1994 o zahájení šetření v oblasti ocelových trubek dovolávala jako právního základu zejména článku 81 ES a nařízení č. 17. V rámci tohoto šetření vykonala pravomoci, které jí přiznává nařízení č. 17 za účelem získání důkazů dovolávaných v napadeném rozhodnutí, a konečně v člancích 1 a 2 uvedeného rozhodnutí uložila sankce za protiprávní dohody jen z titulu článku 81 ES.
- 109 Z výše uvedeného vyplývá, že první část projednávaného žalobního důvodu je nutno zamítnout.
- 110 Pokud jde o druhou část projednávaného žalobního důvodu, je namístě konstatovat, že v právu Společenství neexistuje právo být informován o stavu správního řízení před tím, než je formálně vydáno SV. Byl-li by přijat názor Dalmine, byl by vytvořen právní nárok na to být informován o šetření za okolností, kdy existuje podezření týkající se podniku, což by mohlo vážně narušit práci Komise.
- 111 Pokud jde o argumentaci vycházející z údajné diskriminace v rozsahu, v němž Dalmine neměla možnost včas ukončit porušení, která jsou jí vytýkána, je namístě konstatovat, pokud jde o porušení konstatované v článku 1 napadeného rozhodnutí, že Komise konstatovala existenci tohoto porušení jen do 1. ledna 1995 (viz body 317 a následující dále, a rozsudky Soudu z dnešního dne, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, a Mannesmannröhren-Werke

v. Komise, T-44/00, Recueil, s. II-2223). Vzhledem k tomu, že šetření u adresátů rozhodnutí ze dne 25. listopadu 1994 byla provedena dne 1. a 2. prosince 1994 (viz bod odůvodnění 1 napadeného rozhodnutí), Dalmine byla informována o existenci šetření pouze jeden měsíc před koncem délky trvání porušení, z kterého byla obviněna, nebo dokonce až po ukončení trvání porušení, vycházíme-li z délky trvání porušení uvedené ve výše uvedených rozsudcích.

- 112 Za těchto okolností, i kdyby se Dalmine rozhodla okamžitě ukončit protiprávní jednání, nebylo by pro ni možné ukončit hospodářskou soutěž narušující účinky dohod o rozdělení trhů před koncem trvání porušení, a tím zkrátit délku trvání porušení. Argument společnosti Dalmine tedy není relevantní ve vztahu k porušení uvedenému v článku 1 napadeného rozhodnutí.
- 113 Pokud jde o porušení konstatované v článku 2 napadeného rozhodnutí, postačuje uvést, že Dalmine a Vallourec pozastavily plnění své smlouvy o dodávkách teprve v lednu 1999, kdy obdržely sdělení výhrad, přestože se první šetření v obchodních prostorách Dalmine uskutečnilo již v únoru 1997. Je nutno konstatovat, že jestliže Dalmine v únoru 1997 nic nepodnikla k ukončení jednání, které představuje toto porušení, není důvod se domnívat, že by tak byla učinila po případném šetření v prosinci 1994.
- 114 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávaný žalobní důvod je nutné v plném rozsahu zamítnout.

K nahlédnutí do spisu

Argumenty účastníků řízení

- 115 Dalmine tvrdí, že jí nebylo umožněno nahlédnout do celého spisu. Komise jí neposkytla dokumenty, které jí předložil Kontrolní úřad ESVO, i přesto, že Dalmine

požádala o nahlédnutí. Komise tvrdila, že se jedná o vnitřní dokumenty, aniž by podala další vysvětlení nebo sdělení o jejich obsahu a především bez rozlišování dokumentů obsahujících stanoviska Kontrolního úřadu ESVO a dokumentů, které pouze obdržela od tohoto úřadu, což měla učinit podle ustanovení poznámky pod čarou č. 19 svého sdělení o nahlédnutí do spisů. Dalmine tak namítá, že mohlo dojít k zabránění jejímu přístupu k určitým obviňujícím důkazům obsaženým ve spise Kontrolního úřadu ESVO.

- 116 Dalmine dále vytýká Komisi, že jí neposkytla úplný seznam dokumentů, které získala během ověření provedených na základě rozhodnutí ze dne 25. listopadu 1994, ačkoli se jednalo o obviňující důkazy (bod odůvodnění 53 napadeného rozhodnutí).
- 117 V odpovědi na uvedené výtky Komise uvádí, že během správního řízení není povinna poskytovat podnikům dokumenty, které nezařadila do vyšetřovacího spisu a které nemá v úmyslu použít proti dotčeným podnikům v konečném rozhodnutí (rozsudek Cement, bod 44 výše, bod 383). Kromě toho není v rámci správního řízení povinna poskytnout přístup k vnitřním dokumentům.

Závěry Soudu

- 118 Bod II A2 sdělení o nahlédnutí do spisů zní následovně:

„Za účelem zjednodušení správy a zvýšení účinnosti budou vnitřní dokumenty v budoucnu zařazeny do sbírky vnitřních dokumentů vztahujících se k šetřeným věcem (nepřístupným), která obsahuje všechny vnitřní dokumenty

v chronologickém pořadí. Zařazení do této skupiny podléhá kontrole úředníka pro slyšení, který v případě nutnosti potvrdí, že listiny zde obsažené jsou ‚vnitřními dokumenty‘.

Za vnitřní dokumenty se například považují tyto dokumenty:

[...]

c) korespondence s jinými orgány veřejné moci o věci ⁽¹⁹⁾;

[...]“

119 V poznámce pod čarou 19 sdělení o nahlédnutí do spisů je uvedeno:

„Je nezbytné chránit důvěrnost dokumentů získaných od orgánů veřejné moci; toto pravidlo se použije nejen na dokumenty od orgánů pro hospodářskou soutěž, ale též na dokumenty, které pocházejí od jiných orgánů veřejné moci, členských států nebo třetích zemí. [...] Musí se však rozlišovat mezi stanovisky nebo připomínkami vyjádřenými jinými orgány veřejné moci, kterým je poskytnuta absolutní ochrana, a všemi konkrétními dokumenty, které mohly poskytnout a které vždy nejsou zahrnuty do výjimky [...]“.

- 120 Je namístě konstatovat, že ze znění bodu II A 2 sdělení o nahlédnutí do spisů vyplývá, že kontrola, v jejímž rámci úředník pro slyšení ověřuje vnitřní povahu dokumentů obsažených ve spise, není systematickou fází správního řízení. Ze skutečnosti, že úředník pro slyšení „může“ takové ověření „v případě nutnosti“ provést, totiž vyplývá, že není nutné tuto kontrolu provést, pokud kvalifikace určitých dokumentů jako „vnitřních dokumentů“ není, nebo popřípadě již nadále není popírána. Bylo tedy na Dalmine, aby požádala úředníka pro slyšení, aby ověřil vnitřní povahu dokumentů předaných Komisi Kontrolním úřadem ESVO a kvalifikovaných jako vnitřní dokumenty.
- 121 V odpovědi na písemnou otázku Soudu žádající o předložení veškeré korespondence mezi Komisí a Dalmine týkající se nahlédnutí do vnitřních dokumentů předložili oba účastníci řízení dopis Dalmine ze dne 7. června 1999. V něm Dalmine především uvádí, že nemůže identifikovat dokumenty, které získal a následně předal Komisi Kontrolní úřad ESVO. Dalmine žádala Komisi, aby jí zaslala tyto dokumenty, a tak měla možnost nahlédnout do celého spisu. Dalmine však v tomto dopise ze dne 7. června 1999 nepožádala úředníka pro slyšení, aby ověřil případnou vnitřní povahu dokumentů předaných Komisi.
- 122 Komise kromě toho předložila dopis, který zaslala dne 11. května 1999 Dalmine, obsahující jako přílohu rozhodnutí Kontrolního úřadu ESVO ze dne 25. listopadu 1994, ve kterém podle čl. 8 odst. 3 Protokolu č. 23 Dohody o EHP požádal Komisi o provedení šetření na území Společenství, a rozhodnutí přijaté Komisí na základě čl. 14 odst. 3 nařízení č. 17 o provedení šetření.
- 123 V odpovědi na jinou otázku Soudu Komise uvedla, že dokumenty, které jí poskytli Kontrolní úřad ESVO, byly zařazeny do správního spisu, kde jsou vedeny jako strany

1 až 350 v části nazvané „Vnitřní dokumenty – nezveřejnitelné“. Je nesporné, že Dalmine stejně jako ostatní adresáti SV měla od 11. února do 20. dubna 1999 možnost nahlédnout do správního spisu Komise. Tímto mohla zjistit, že existovaly vnitřní dokumenty o rozsahu 350 stran, do kterých jí Komise neumožnila nahlédnout, a tím, že nepožádala o ověření, zda dokumenty mají vnitřní povahu, není možné tvrdit, že o jejich existenci nic nevěděla.

124 Okolnost, že tyto dokumenty jsou dokumenty Kontrolního úřadu ESVO, které byly následně předány Komisi, a že se nejedná o vnitřní dokumenty Komise, jak se Dalmine mohla domnívat před doručením dopisu ze dne 11. května 1999, nemá v této souvislosti žádný vliv na projednávaný žalobní důvod. Neboť podle poznámky pod čarou č. 19 sdělení o nahlédnutí do spisů požívají vnitřní dokumenty získané od jiných orgánů Společenství nebo jiných orgánů stejné ochrany jako vnitřní dokumenty Komise.

125 V každém případě je třeba uvést, že Soud v rámci organizačních procesních opatření požádal Komisi, aby mu předložila seznam uvádějící obsah stran 1 až 350 jejího správního spisu. Z tohoto seznamu vyplývá, že všechny dotčené dokumenty jsou bezpochyby vnitřními dokumenty, takže skutečnost, že úředník pro slyšení neprovedl ověření, nemohla ovlivnit možnost Dalmine bránit se, a tím porušit její práva obhajoby.

126 Konečně, pokud jde o výtku Dalmine, že nemohla identifikovat obviňující dokumenty získané během ověření, postačuje uvést, že Dalmine měla možnost nahlédnout do celého správního spisu. Vzhledem k tomu, že legalita ověření nemůže být zpochybněna (viz body odůvodnění 103 až 114 výše), nemohla tato obtíž, i kdyby skutečně existovala, omezit práva obhajoby Dalmine. Odhlédne-li se od otázky, zda byly tyto dokumenty získány legálně, Dalmine neuvedla, jak by mohl způsob, kterým byly tyto dokumenty získány, ovlivnit její práva.

127 Ve světle výše uvedeného je tedy nutné projednávání žalobní důvod zamítnout.

2. *K meritorním žalobním důvodům*

K nadbytečnému odůvodnění napadeného rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

128 Dalmine napadá to, že Komise v napadeném rozhodnutí uvedla různé okolnosti, které nemají žádnou souvislost s uvedenými porušeními, jí ale mohou způsobit újmu. Uvádí, že zjištění týkající se trhů mimo Společenství a dohod o cenách (body odůvodnění 54 až 61, 70 až 77, 121 a 122 napadeného rozhodnutí) nebyly vůbec použity jako důkazy porušení uvedených v článku 1 a 2 napadeného rozhodnutí. Tato část odůvodnění je tedy pro napadené rozhodnutí nadbytečná. Dalmine se obává, že tato zjištění mohou v budoucnu sloužit jako základ žalob na náhradu škody ze strany třetích podniků.

129 Ve své odpovědi na sdělení výhrad a během konzultací vyzvala Dalmine Komisi, aby v napadeném rozhodnutí vynechala všechny odkazy na skutečnosti jdoucí nad rámec skutkového stavu, který je základem předpokládaného porušení. Toto učinila, aby se chránila před žalobami třetích osob. Komise na to nereagovala.

- 130 Na podporu těchto výtek se Dalmine odvolává na ochranu profesního tajemství podle článku 287 ES a na čl. 20 odst. 2 nařízení č. 17, který ukládá Komisi povinnost skutečné „úřední mlčenlivosti“ (viz stanovisko generálního advokáta Lenze k rozsudku Soudního dvora ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie v. Komise, 53/85, Recueil, s. 1965, 1966, 1977).
- 131 Dalmine mimoto zdůrazňuje, že Komise je povinna zveřejňovat jen „hlavní obsah rozhodnutí“ a musí „brát ohled na oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství“ (čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17). K „hlavnímu obsahu“ rozhodnutí v oblasti hospodářské soutěže tak podle Dalmine patří kromě výroku hlavní důvody rozhodnutí, o které se Komise opírala. Od toho je třeba odlišit skutková zjištění, která nemají význam pro stanovení porušení čl. 81 odst. 1 ES. Dalmine navrhuje, aby Soud zrušil nepodstatná zjištění a vyvodil z toho vzhledem k platnosti napadeného rozhodnutí vhodné důsledky.
- 132 Komise uvádí, že v okamžiku podání žalobní odpovědi ještě zkoumala žádosti o důvěrné zacházení s určitými údaji z rozhodnutí při jeho vyhlášení v *Úředním věstníku Evropských společenství*. Dalmine tak stále může požádat o nezveřejnění určitých částí napadeného rozhodnutí.
- 133 Komise odmítá tvrzení, že napadené rozhodnutí obsahuje jakékoli informace, jejichž zveřejnění by mohlo vystavit Dalmine nebezpečí žalob na náhradu škody ze strany třetích osob. Skutečnost, že určitá jednání nebyla považována za část porušení ustanovení čl. 81 odst. 1 ES, nemůže žalobkyni způsobovat újmu.

Závěry Soudu

- 134 Postačuje uvést, že neexistuje právní pravidlo, podle něž by adresát rozhodnutí mohl žalobou na neplatnost podle článku 230 ES napadnout jednotlivé důvody rozhodnutí, ledaže by tyto nevyhnutelně vyvolaly právní následky, které by mohly poškodit jeho zájmy (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 22. března 2000, Coca-Cola v. Komise, T-125/97 a T-127/97, Recueil, s. II-1733, body 77 a 80 až 85). Odůvodnění rozhodnutí není v zásadě schopné vyvolat takové právní následky. V projednávaném případě žalobkyně neprokázala, že by napadené části odůvodnění vyvolaly právní následky, které by mohly změnit její právní situaci.
- 135 Z uvedeného vyplývá, že projednávaný žalobní důvod není možno přijmout.

K porušení uvedenému v článku 1 napadeného rozhodnutí (Evropsko-japonský klub)

- 136 Dalmine nepopírá, že mezi adresáty napadeného rozhodnutí existovala dohoda, ale uvádí, že se netýkala domácích trhů Společenství, a proto se na ni nevztahuje zákaz uvedený v čl. 81 odst. 1 ES. V této souvislosti uvádí dva druhy žalobních důvodů.

K žalobním důvodům, které vycházejí z analýzy relevantního trhu a z chování adresátů napadeného rozhodnutí na tomto trhu

— Argumenty účastníků řízení

- 137 Dalmine uvádí, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné odůvodnění pro účely článku 253 ES a vychází z nesprávného použití článku 81 ES. Komise

především neprovedla důkladnou analýzu relevantního trhu, a nebyla proto schopna posoudit, zda byly splněny podmínky pro použití čl. 81 odst. 1 ES, a zda tedy bylo porušeno toto ustanovení.

138 Dalmine popírá, že by se výrobci bezešvých ocelových trubek dohodli na vzájemném respektování domácích trhů. Tvrzená porušení se týkají jen dvou druhů výrobků: standardních trubek OCTG a naftovodných trubek speciálního použití a provedení. Nicméně Komise neuvedla údaje týkající se těchto výrobků, ze kterých by bylo možné určit, zda byly splněny podmínky pro použití čl. 81 odst. 1 ES, především omezení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy. Ve skutečnosti Komise vycházela z údajů, které se týkají podstatně širší škály výrobků (viz například přílohy 1, 3 a 4 napadeného rozhodnutí). Komise tak došla k závěru, že národní výrobci ocelových trubek měli dominantní postavení na svých domácích trzích.

139 Dalmine namítá, že Komise by dospěla k jinému závěru, pokud by své posuzování omezila na situaci na relevantních trzích. V rozporu s tím, co může předestírat tabulka uvedená v bodu odůvodnění 68 napadeného rozhodnutí, prodala Dalmine ve skutečnosti na italském trhu jen velmi malé množství standardních trubek OCTG, zatímco ostatní výrobci, kterým bylo adresováno napadené rozhodnutí, prodali daleko větší množství tohoto výrobku na tomto trhu. Dominantní postavení uváděné Komisí se týká jen prodeje trubek OCTG prémium domácím ropným společnostem.

140 Žalobkyně namítá, že prohlášení p. Biasizze není možno z důvodů uvedených v bodu odůvodnění 78 výše považovat za spolehlivé obviňující důkazy. Tato prohlášení se navíc týkala pouze prodeje trubek OCTG, protože naftovodné trubky nepatřily v době porušení do jejich obchodních činností. Vzhledem k tomu, že trubky OCTG prodané společnosti Agip představovaly převážně trubky OCTG prémium,

vztahovala se tato prohlášení jen na malou část prodeje jednoho z předmětných výrobků. Kromě toho jsou tato prohlášení v rozporu s údaji uvedenými v přílohách napadeného rozhodnutí.

- 141 Co se týče prodeje naftovodných trubek speciálního použití a provedení na italském trhu, má Dalmine ve srovnání se svými soutěžiteli, kteří jsou také adresáři napadeného rozhodnutí, spíše silné postavení. Ale naftovodné trubky speciálního použití a provedení tvoří jen malou část naftovodných trubek celkově prodaných na italském trhu. Dále během předmětné doby prodala Dalmine značnou část naftovodných trubek speciálního použití a provedení na britském trhu a menší část v Německu a Francii. Kromě toho Komise přehlédla, že naftovodné trubky speciálního použití a provedení mohou být u některých použití nahrazeny svařovanými ocelovými trubkami. Konečně hospodářské postavení, které Dalmine měla na italských trzích těchto výrobků, bylo značně oslabeno dovozy trubek OCTG a naftovodných trubek ze třetích zemí jako třeba Japonska.
- 142 Komise proti tomu uvádí, že zkoumala důsledky posuzovaných dohod na úrovni Společenství.
- 143 Tabulka v bodu odůvodnění 68 napadeného rozhodnutí ukazuje, že rozdělení trhu posuzovaných výrobků bylo skutečně dodržováno. Toto bylo potvrzeno prohlášením společnosti Vallourec a prohlášeními vedoucích pracovníků společnosti Dalmine před státním zástupcem z Bergama. Pokud Dalmine napadá spolehlivost prohlášení p. Biasize, není její argument opodstatněný.
- 144 Co se týče situace na italském trhu, Komise připomíná, že roční prodej standardních trubek OCTG a naftovodných trubek speciálního použití a provedení společnosti Dalmine představoval mezi roky 1990 až 1995 v průměru 13 506 tun (odpověď

Dalmine na žádost Komise podle článku 11 nařízení č. 17). Ve stejném období představoval celkový prodej všech osmi podniků, které se účastnily dohody narušující hospodářskou soutěž, na tomto trhu 14 869 tun (viz příloha 2 napadeného rozhodnutí: přičemž je třeba sečíst standardní trubky OCTG vyvezené do Itálie v množství 1 514 tun s množstvím dodaných naftovodných trubek speciálního použití a provedení ve výši 13 355 tun). Z toho vyplývá, že Dalmine měla v posuzované době na italských relevantních trzích 91 % podíl na trhu.

— Závěry Soudu

¹⁴⁵ Co se týče tvrzeného porušení článku 253 ES, je třeba podle ustálené judikatury posuzovat požadavek odůvodnění podle okolností jednotlivého případu, především podle obsahu posuzovaného právního aktu, podle druhu uvedených důvodů a podle zájmů, které mohou na odpovídajícím vysvětlení mít adresáti tohoto právního aktu nebo ostatní jím bezprostředně a osobně dotčené osoby (viz například rozsudky ze dne 29. února 1996, *Belgie v. Komise*, C-56/93, Recueil, s. I-723, bod 86, a ze dne 2. dubna 1998, *Komise v. Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63). Postačuje tedy, že Komise ve svých rozhodnutích uvádí skutečnosti a právní důvody, které mají v kontextu rozhodnutí hlavní význam (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 17. července 1998, *ITT Promedia v. Komise*, T-111/96, Recueil, s. II-2937, bod 131).

¹⁴⁶ Ve světle této ustálené judikatury je nutno výtky směřující proti nadbytečnému odůvodnění rozhodnutí bez dalšího zamítnout jako nerelevantní, neboť nemohou vést ke zrušení rozhodnutí (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 8. května 2003, *T. Port v. Komise*, C-122/01 P, Recueil, s. I-4261, bod 17; viz také bod 136 výše).

- 147 V této souvislosti je třeba připomenout, že dokázala-li Komise existenci dohody nebo jednání ve vzájemné shodě, nemusí při dokazování porušení článku 81 ES kromě toho také dokazovat to, že existovaly důsledky narušující hospodářskou soutěž (rozsudky Soudu ze dne 6. dubna 1995, *Ferriere Nord v. Komise*, T-143/89, Recueil, s. II-917, bod 30 a následující, a ze dne 11. března 1999, *Thyssen Stahl v. Komise*, T-141/94, Recueil, s. II-347, bod 277).
- 148 V projednávaném případě se Komise při svém zjištění porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí odvolávala především na protisoutěžní cíl dohody o rozdělení především britského, německého, francouzského a italského trhu a uvedla pro to jako důkaz řadu dokumentů (viz zejména body 62 až 67 napadeného rozhodnutí a také rozsudek *JFE Engineering a další v. Komise*, bod 111 výše, body 173 až 337).
- 149 Z toho vyplývá, že bod odůvodnění 68 napadeného rozhodnutí, zabývající se důsledky dohody, je alternativním, a tedy nadbytečným odůvodněním v kontextu důvodů rozhodnutí týkajících se existence porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí. Proto i kdyby Dalmine mohla dokázat, že toto alternativní odůvodnění je nedostatečné, nebylo by nutno článek 1 napadeného rozhodnutí zrušit, pokud je v projednávané věci z hlediska právního dostatečně prokázán protisoutěžní cíl (viz bod 152 níže). Projednávaný žalobní důvod vycházející z nedostatku odůvodnění je tedy nerelevantní, a proto je nutno ho zamítnout.
- 150 Pokud Dalmine uplatňuje, že skutková zjištění uvedená v napadeném rozhodnutí nezakládají porušení článku 81 ES, týká se tento argument převážně údajné neexistence praktických důsledků dohod, protože tyto se týkají trubek OCTG a naftovodných trubek zvláštního provedení a využití.

- 151 Proto se znovu připomíná, že dokázala-li Komise existenci dohody nebo jednání ve vzájemné shodě, nemusí při dokazování porušení článku 81 ES kromě toho také dokazovat to, že existovaly důsledky narušující hospodářskou soutěž (viz bod 147 výše a uváděná judikatura), a protože se v projednávaném případě opírala především o protisoutěžní cíl dohody o rozdělení trhu, je argument Dalmine týkající se důsledků dohody v tomto kontextu nerelevantní.
- 152 Dalmine dále zpochybňuje důkazní hodnotu prohlášení p. Biasizze, který uvádí, že byl zodpovědný především za prodej trubek OCTG, a ne za naftovodné trubky zvláštního provedení a využití. K tomu postačuje uvést, že se Komise v napadeném rozhodnutí opírala o soubor důkazů, jejichž průkaznost Dalmine nezpochybňuje, především o sice stručné, ale výslovné výpovědi p. Verlucy, a tedy ne pouze o prohlášení p. Biasizze, jehož důkazní hodnotu Dalmine zpochybňuje. Proto i kdyby byly tyto argumenty opodstatněné, nemohou vést samy ke zrušení napadeného rozhodnutí.
- 153 V každém případě je prohlášení p. Biasizze podloženo dalšími prohlášeními učiněnými jeho kolegy, která jsou obsažena ve spisu Komise a která Komise uvedla před Soudem, aniž by však byla uvedena v napadeném rozhodnutí. Z prohlášení p. Jachiy ze dne 5. června 1995, uvedeného na straně 8220b S6 spisu Komise, je zřejmé, že existovala dohoda „respektovat oblasti patřící různým podnikům“, a z prohlášení p. Cioccy ze dne 8. června 1995, uvedeného na straně 8220b S3 spisu Komise, je zřejmé, že „existuje celosvětová dohoda výrobců trubek narušující hospodářskou soutěž“.
- 154 Kromě toho, aniž by bylo nutno vyjasnit rozdílnost názorů účastníků řízení týkající se přesného období, ve kterém byl p. Biasizzo zodpovědný za prodej obou druhů výrobků uvedených v napadeném rozhodnutí, je v projednávaném případě nesporné, že byl zodpovědný za prodej trubek OCTG společnosti Dalmine během podstatné části trvání porušení a za prodej naftovodných trubek zvláštního provedení a využití alespoň několik měsíců během této doby, takže měl přímou znalost skutečností, které popisoval.

- 155 V tomto ohledu je nutno dospět k závěru, že prohlášení p. Biasizze je třeba považovat za spolehlivé, především v rozsahu, ve kterém potvrzuje prohlášení p. Verlucy o existenci níže popsané dohody o rozdělení domácích trhů (viz v tomto smyslu rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 111 výše, body 309 a následující).
- 156 Konečně pokud jde o výtky Dalmine, že dohoda o rozdělení trhu, sankcionovaná článkem 1 napadeného rozhodnutí, neměla dopad na obchod mezi členskými státy, je třeba připomenout, že rozhodnutí, dohoda nebo jednání může narušit obchod mezi členskými státy, pokud se na základě celkových objektivních právních a skutkových poznatků dá s dostatečnou pravděpodobností předvídat, že by mohly přímo či nepřímo, skutečně nebo potenciálně ovlivnit obchod mezi členskými státy (rozsudek ze dne 28. února 2002, Atlantic Container Line a další v. Komise, T-395/94, Recueil, s. II-875, body 79 a 90). Z toho vyplývá, že Komise nepotřebuje prokázat, že byl obchod skutečně narušen, protože postačuje potenciální ovlivnění (rozsudek Atlantic Container Line a další v. Komise, uveden výše, bod 90), nicméně toto skutečné nebo potenciální ovlivnění nesmí být jen bezvýznamné (rozsudek ze dne 25. října 2001, Ambulanz Glöckner, C-475/99, Recueil, s. II-8089, bod 48).
- 157 Dohoda, jejímž předmětem je rozdělení národních trhů Společenství, jako ta, která je sankcionována v článku 1 napadeného rozhodnutí, má nutně potenciální – v případě jejího uskutečnění konkrétní – vliv na snížení rozsahu obchodu v rámci Společenství. Tímto je jasně splněn tento předpoklad porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí.
- 158 Ve světle výše uvedeného je třeba zamítnout všechny žalobní důvody a argumenty Dalmine týkající se analýzy předmětného trhu s ohledem na porušení uvedené v článku 1 napadeného rozhodnutí.

K účasti společnosti Dalmine na porušení

— Argumenty účastníků řízení

159 Dalmine uplatňuje, že její účast na porušení ve smyslu článku 1 napadeného rozhodnutí neměla patrný vliv na hospodářskou soutěž. S ohledem na její skromné postavení na italském trhu standardních trubek OCTG a naftovodných trubek zvláštního provedení a využití nemohla hrát žádnou vedoucí roli mezi výrobci bezešvých ocelových trubek. Dalmine se také neřídila posuzovanou dohodou a byla ostatními výrobci považována za nedisciplinovanou. Zohlední-li se charakteristika trhu a nedostatek jakékoliv sankce k zajištění dohody, je nutno konstatovat, že dohoda vůbec nemohla narušit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků adresátů napadeného rozhodnutí. Komise toto nezohlednila a nerozlišila situaci společnosti Dalmine od situace ostatních adresátů napadeného rozhodnutí.

160 Komise považuje tyto argumenty Dalmine za neopodstatněné. Jedinou relevantní otázkou pro stanovení, zda podnik porušil ustanovení čl. 81 odst. 1 ES je, zda je jeho chování na trhu výsledkem shodné vůle.

— Závěry Soudu

161 Znovu je třeba uvést, že Komise vycházela z protisoutěžního cíle dohody o rozdělení trhu, které se Dalmine účastnila, takže případný nedostatek důkazů o protisoutěžních důsledcích individuálního jednání Dalmine nemá vliv na určení, že se v jejím případě jednalo o porušení uvedené v článku 1 napadeného rozhodnutí

(viz v tomto smyslu rozsudek Cement, bod 44 výše, body 1085 až 1088 a bod 147 výše a uváděná judikatura). Především v bodech odůvodnění 62 až 67 napadeného rozhodnutí se kromě toho Komise pro to, aby prokázala účast Dalmine na porušení, opírala hlavně o listinné důkazy (viz také bod 152 výše).

- 162 Pokud Dalmine uplatňuje, že si v praxi zachovala svoji rozhodovací volnost, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury v případě, že se podnik účastní jednání mezi podniky, jejichž předmět je protisoutěžní, aniž by se ho účastnil aktivně a jestliže se veřejně od obsahu tohoto jednání nedistancuje, takže u ostatních vyvolá představu, že se předmětné dohody účastní, je považován za účastníka předmětné dohody (viz rozsudky Soudu ze dne 17. prosince 1991, Hercules Chemicals v. Komise, T-7/89, Recueil, s. II-1711, bod 232; ze dne 10. března 1992, Solvay v. Komise, T-12/89, Recueil, s. II-907, bod 98; ze dne 6. dubna 1995, Tréfileurope v. Komise, T-141/89, Recueil, s. II-791, body 85 a 86, a Cement, bod 44 výše, bod 1353).
- 163 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávaný žalobní důvod není možno přijmout. V důsledku toho je nutno návrh na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí zamítnout.

K porušení uvedenému v článku 2 napadeného rozhodnutí

K ustanovením smlouvy o dodávkách mezi společnostmi Corus a Dalmine

— Argumenty účastníků řízení

- 164 Dalmine zpochybňuje posouzení Komise, podle kterého byla určitá ustanovení její smlouvy o dodávkách se společností Corus protiprávní. Zdá se, že v bodu

odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí chce Komise vyjádřit, že určitá pravidla smluv o dodávkách se společností Corus jsou podle čl. 81 odst. 1 ES zakázána i tehdy, jestliže tyto smlouvy nepředstavují prováděcí opatření Základních pravidel přijatých v rámci Evropsko-japonského klubu o respektování domácích trhů.

- 165 Zprvce zpochybňuje právní posouzení ustanovení smlouvy, která stanoví objem trubek dodávaných společnosti Corus.
- 166 V bodě odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí Komise tvrdí, že „stanovením objemu [hladkých trubek], který měl být dodán [společnosti Corus] v procentuálním vyjádření namísto pevného množství, se zavázaly Vallourec, [Mannesmann] a Dalmine dodat soutěžiteli [společnosti Corus] předem neurčený objem trubek“, což Dalmine popírá.
- 167 Dalmine uvádí, že díky tomu, že potřeby společnosti Corus se nepředvídatelně měnily podle vývoje poptávky, nemohla se Corus vystavit riziku zavázat se ke každoročnímu nákupu pevného objemu hladkých trubek, a to na období pěti let.
- 168 Krom toho Dalmine odmítá, že by se zavázala dodávat společnosti Corus neurčitý objem hladkých trubek. Článek 4 smlouvy o dodávkách uvádí, jak smluvní strany tyto objemy určovaly. Toto ustanovení uvádí:

„Každou jednotlivou objednávkou na kalendářní měsíc potvrdí Corus objednaný objem v tunách tři měsíce předem (například koncem ledna potvrdí objem v tunách na měsíc duben). [Corus] tak sděluje podrobnosti svých měsíčních objednávek

v tunách dva měsíce předem (například koncem února potvrdí podrobnosti objednávky na měsíc duben). Dalmine akceptuje změny podrobností dodávky až do 10. dne před [začátkem] kalendářního měsíce výroby. Po uplynutí této lhůty mohou být písemně dohodnuty smluvními stranami pozdější změny.“

169 Toto ustanovení dále uvádí:

„[Corus] a Dalmine uspořádají měsíčně formální schůzky o operačních a technických otázkách tak, aby zajistily pravidelné dodávky a vytvořily plán dodávek (alespoň na 3 měsíce dopředu).“

170 Dalmine odmítá, že by se vzdala výhody z případného růstu poptávky po závitových trubkách výměnou za získání zásobovací kvóty na dodávky hladkých trubek společnosti Corus.

171 Zprvė nemėla tak jako tak pŕístup na trh závitových trubek, neboť společnost Vallourec má kontrolu nad technikou spojů VAM a krom toho je její vlastní výroba standardních trubek OCTG minimální. Nemůžė jí tedy být vytýkáno, že nekonkurovala společnosti Corus na britském trhu trubek OCTG premium, na němž v každém případě nebyla přítomna.

172 Zadruhé Dalmine odmítá tvrzení uvedené v bodě odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí, podle kterého by se nezavázala společně se společností Mannesmann k dodávkám neurčitého objemu hladkých trubek společnosti Corus, pokud by ji Corus neujistila, že tohoto nevyužije ke zvýšení svého podílu na trhu závitových

trubek. Podle napadeného rozhodnutí bylo toto ujištění učiněno formou výpovědního práva žalobkyně v případě značných ztrát [viz čl. 9 písm. c) smlouvy o dodávkách uzavřené mezi Dalmine a Corus]. Dalmine s tímto výkladem nesouhlasí. Ustanovení o výpovědi se netýká ztrát vzniklých v důsledku nemožnosti bezprostředně těžit ze zvýšení poptávky po závitových trubkách. Naopak vztahuje se na možné ztráty z dlouhodobě nízké poptávky po závitových trubkách, a tím i potřeby hladkých trubek společnosti Corus.

173 Dalmine dále zpochybňuje výklad Komise týkající se způsobu určení smluvních cen. V napadeném rozhodnutí (bod odůvodnění 153) Komise uvádí, že Corus byla povinna oznámit společností Mannesmann a Dalmine cenu a množství prodaných trubek přesto, že se jedná o důvěrné údaje. Napadené rozhodnutí také kritizuje skutečnost, že ceny za prodej hladkých trubek závisely na cenách, kterých dosáhla společnost Corus při následném prodeji po vyřezání závitů.

174 Tato posouzení nejsou opodstatněná a jsou nedostatečně odůvodněná. Co se týče údajného sdělení důvěrných informací, Dalmine uvádí, že Corus jí nesdělovala prodejní ceny závitových trubek, které prodala. Tato cena sice byla jedním z faktorů, který vstupoval do matematického výpočtu ceny, kterou Corus platila za hladké trubky. Za tento výpočet byla zodpovědná společnost Corus a Dalmine byl sdělen jen výsledek. V případě neshody v otázce takto vypočtené ceny se mohla Dalmine obrátit na nezávislou třetí osobu. Tento mechanismus umožňoval zachovat důvěrnost cen, které společnost Corus účtovala.

175 Komise obhájí svoje závěry, že smluvní mechanismus pro stanovení objemu dodávek narušoval hospodářskou soutěž.

- 176 Co se týče platnosti ustanovení o stanovení smluvních cen, je třeba uvést, že cena za hladké trubky byla závislá dle dohodnutého výpočtu na ceně za závitové trubky. Proto neměly společnosti Vallourec, Mannesmann a Dalmine žádný zájem na tom cenově konkurovat společnosti Corus na trhu závitových trubek ve Spojeném království.
- 177 Komise je přesvědčena, že výpočet pro stanovení ceny hladkých trubek uvedený v článku 6 smlouvy o dodávkách zahrnuje informace, které si konkurující podniky nesmí mezi sebou vyměňovat.

— Závěry Soudu

- 178 Cíl a účinky tří smluv o dodávkách byly Komisí popsány v bodě odůvodnění 111 napadeného rozhodnutí následovně:

„Cílem těchto smluv bylo zásobování vedoucího podniku na trhu s hladkými trubkami OCTG v oblasti Severního moře a jejich účelem bylo zachovat domácího výrobce ve Spojeném království tak, aby v rámci Evropsko-japonského klubu byla dodržována [Základní pravidla]. Hlavním cílem a výsledkem těchto smluv bylo rozdělení potřeby hladkých trubek jejich soutěžitele [společnosti Corus] (Vallourec od února 1994) mezi společnostmi [Mannesmann], Vallourec a Dalmine. Smlouvy vázaly nákupní ceny hladkých trubek na ceny závitových trubek [společnosti Corus]. Obsahovaly také omezení svobody zásobování [společnosti Corus] (Vallourec od února 1994) a posledně uvedenou zavazovaly k předávání informací o účtovaných prodejních cenách jako i množstvích prodeje jejím soutěžitelům. Mimoto se společnosti [Mannesmann], Vallourec (do února 1994) a Dalmine zavázaly zásobovat svého soutěžitele ([společnost Corus] resp. od března 1994 Vallourec), aniž by dopředu znaly přesné množství.“

- 179 Znění předložených smluv o dodávkách, zejména smlouvy uzavřené mezi společnostmi Mannesmann a Corus dne 4. prosince 1991, v podstatě potvrzují skutková zjištění, na která je odkazováno v bodě odůvodnění 111 napadeného rozhodnutí, jakož i v jeho bodech odůvodnění 78 až 82 a 153. Z celkového pohledu rozdělují tyto smlouvy přinejmenším od 9. srpna 1993 potřebu hladkých trubek společností Corus mezi tři jiné evropské výrobce (40 % pro Vallourec, 30 % pro Dalmine a 30 % pro Mannesmann). Mimoto je v každé ze tří smluv stanoveno určení cen placených společností Corus vypočtených na základě matematického vzorce, který vychází z ceny, kterou společnost Corus dosáhla za své trubky opatřené závitou.
- 180 Z těchto zjištění vyplývá, že pokud jde o čtyři evropské výrobce, bylo cílem nebo alespoň výsledkem těchto smluv o dodávkách nahradit s riziky spojenou soutěž vyjednaným rozdělením zisku z prodeje závitových trubek, kterého bylo možno dosáhnout na britském trhu (viz pokud jde o jednání ve vzájemné shodě obdobně rozsudek Cement, bod 44 výše, bod 3150).
- 181 Každou ze smluv o dodávkách společnost Corus své tři soutěžitele se sídlem ve Společenství zavázala tím způsobem, že výměnou za vzdání se své volnosti nákupů zmizela veškerá účinná hospodářská soutěž na jejím domácím trhu a také veškerá perspektiva hospodářské soutěže ze strany těchto soutěžitelů. Pro tyto tři soutěžitele se totiž prodeje hladkých trubek snížily tehdy, když klesly prodeje závitových trubek uskutečněné společností Corus. Mimoto ziskové rozpětí realizované při prodeji hladkých trubek, ke kterým se tyto tři dodavatelé zavázali, se také snížilo za předpokladu, že ceny dosažené společností Corus za její závitové trubky poklesly, a mohlo se dokonce proměnit ve ztrátu. Za těchto okolností bylo prakticky nepředstavitelné, aby tyto tři výrobci usilovali o účinnou hospodářskou soutěž se společností Corus na britském trhu závitových trubek, zvláště pokud jde o ceny (viz bod odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí).
- 182 Naopak si každý ze tří soutěžitelů společnosti Corus usazených ve Společenství zajistil uzavřením smluv nepřímý podíl na jejím domácím trhu a podíl na ziscích z něho plynoucích. Za účelem získání těchto výhod se fakticky vzdali možnosti prodeje závitových trubek na britském trhu, jakož i, přinejmenším od podpisu třetí

smlouvy dne 9. srpna 1993, kterou bylo zbývajících 30 % přiděleno společnosti Mannesmann, možnosti dodávat vyšší podíl hladkých trubek nakupovaných společností Corus, než jaký jim byl předem přidělen.

- 183 Navíc se soutěžitelé společnosti Corus zavázali k obtížné, a tedy z obchodního hlediska nestandardní povinnosti dodávat společnosti Corus množství trubek, která byla předem stanovena pouze prostřednictvím odkazu na prodeje závitových trubek uskutečněných společností Corus. Tato povinnost posílila nedovolenou vzájemnou závislost mezi těmito výrobcí a společností Corus v rozsahu, v němž byly jako smluvně zavázání dodavatelé závislí na obchodní politice sledované společnosti Corus. Argument společnosti Dalmine, že objem trubek, který má být dodán, byl dohodnut tři měsíce předem podle pravidel obsažených v článku 4 její smlouvy o dodávkách se společností Corus, je bezpředmětný, protože toto ustanovení nedovoluje Dalmine omezit množství dodávaných hladkých trubek, neboť toto závisí výlučně na potřebě společnosti Corus.
- 184 I kdyby analýzy Komise uvedené v první odrážce bodu odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí týkající se možnosti smlouvu vypovědět nebyly opodstatněné, neměla by tato skutečnost vliv na protisoutěžní povahu smluv uzavřených mezi společností Corus a třemi dalšími výrobci Společenství, včetně Dalmine. V rámci probíhajícího řízení proto není nutno objasnit tyto dodatečné názorové rozdíly.
- 185 Je nutné konstatovat, že v případě neexistence smluv o dodávkách by tři evropské výrobce měli za běžných okolností, není-li brán ohled na Základní pravidla, skutečný nebo alespoň potenciální obchodní zájem na účinné soutěži se společností Corus na britském trhu se závitovými trubkami a na tom, aby mezi sebou při zásobování společností Corus hladkými trubkami soutěžili.

- 186 Co se týče argumentů Dalmine týkajících se praktických překážek, které jí brání prodávat přímo na britském trhu trubky OCTG prémium a standardní trubky OCTG, není dostatečně prokázáno, že by Dalmine bez existence své smlouvy o dodávkách se společností Corus a později Vallourec skutečně nikdy nemohla prodávat tyto výrobky na britském trhu. Spíše se nedá vyloučit, že v případě pozitivního vývoje na britském trhu trubek OCTG by Dalmine mohla získat licenci, která by jí umožnila prodej trubek OCTG prémium na britském trhu, nebo že by mohla stoupnout její výroba standardních trubek OCTG za účelem jejich prodeje na tomto trhu. Z toho vyplývá, že podpisem smlouvy o dodávkách ve skutečnosti akceptovala omezení své obchodní politiky, tak jak je toto uvedeno v bodech 182 až 185 výše.
- 187 Mimoto je v tomto směru třeba poukázat na to, že každá ze tří smluv o dodávkách byla uzavřena původně na období pěti let. Tato poměrně dlouhá doba trvání potvrzuje a posiluje protisoutěžní povahu těchto smluv, zejména vzhledem k tomu, že se společnost Dalmine a oba další dodavatelé společnosti Corus fakticky vzdali přímého využití případného růstu britského trhu se závitovými trubkami během tohoto období.
- 188 Jak mimoto podotkla Komise v bodě odůvodnění 111 napadeného rozhodnutí, vzorec pro výpočet ceny hladkých trubek stanovený ve všech třech smlouvách o dodávkách s sebou nesl nedovolenou výměnu obchodních informací (viz bod odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí), které musí zůstat důvěrné, aby nebyla ohrožena samostatnost obchodní politiky soutěžitelů (v tomto smyslu rozsudky Soudu Thyssen Stahl v. Komise, uveden v bodě 147 výše, bod 403, a ze dne 11. března 1999, British Steel v. Komise, T-151/94, Recueil, s. II-629, body 383 a následující).
- 189 Argumentace společnosti Dalmine, podle níž jí nebyly zpřístupněny žádné důvěrné informace o množství trubek prodaných společností Corus a cenách za ně zaplacených jejími zákazníky, ji nemůže na základě okolností projednávaného případu vyvinut.

- 190 Je sice pravda, že společnost Corus svým smluvním partnerům ceny dosažené za své závitové trubky jako takové nesdělovala. Následkem toho je tvrzení týkající se dosahu smluvních závazků, obsažené v bodě odůvodnění 111 napadeného rozhodnutí, podle něhož „se [společnost Corus] zavázala sdělovat svým soutěžitelům ceny uskutečněných prodejů“ v tomto směru nadsazené. Komise přesto v bodě odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí a před Soudem správně poukazuje na to, že tyto ceny byly k ceně, která byla za hladké trubky zaplácena, v určitém matematickém poměru, takže dotyční tři dodavatelé získali přesné údaje o směru, okamžiku a rozsahu každé změny cen závitových trubek prodaných společností Corus.
- 191 Je nutné konstatovat nejen to, že sdělování těchto informací soutěžitelům porušuje čl. 81 odst. 1 ES, ale také že povaha tohoto porušení je v podstatě stejného druhu bez ohledu na to, zda byly sděleny samotné ceny za závitové trubky nebo pouze údaje o jejich změně. Za těchto okolností je namíste mít za to, že nepřesnost uvedená ve výše uvedených bodech je v širším kontextu porušení uvedeného v článku 2 rozhodnutí nevýznamná, a následně nemá žádný dopad na zjištění existence tohoto porušení.
- 192 Ve světle výše uvedeného je nutno veškeré výtky týkající se smlouvy o dodávkách uzavřené mezi společností Dalmine a Corus zamítnout.

K žalobním důvodům týkajícím se existence dohody narušující hospodářskou soutěž a účasti společnosti Dalmine na ní

— Argumenty účastníků řízení

- 193 Dalmine zpochybňuje, že by smlouvy o dodávkách se společností Corus byly výsledkem dohody narušující hospodářskou soutěž. Uvádí, že nejprve uzavřela

a později prodloužila smlouvy o dodávkách se společností Corus výlučně za účelem zvýšení svého prodeje hladkých trubek na britském trhu. Toto je zcela legitimní obchodní cíl, který se Komise rozhodla ignorovat, omezujíc se na přezkum postavení společnosti Corus na relevantním trhu (bod odůvodnění 152 napadeného rozhodnutí). Uvádí

- 194 Dalmine nesouhlasí s výkladem Komise týkajícím se dokumentů uvedených v bodu odůvodnění 80 napadeného rozhodnutí, kterým se vyvolává dojem, že cílem smluv o dodávkách se společností Corus bylo udržení uměle přemrštěných cen na britském trhu. Tyto dokumenty, o které Komise opírá své stanovisko, pochází z doby před uzavřením smluv o dodávkách a diskutují jen hypotetické scénáře. Ve skutečnosti se z nich dá pouze vyvodit, že společnost Vallourec v roce 1990 zastávala názor, že vyhrazením přednostního zacházení evropským výrobcům na britském trhu se dá udržet zvýšená cenová úroveň. Tyto dokumenty ostatně ukázaly, že Corus nevyloučila možnost dodávek od společností UTM, Siderca a Tubos de Acero de México SA (viz záznam nadepsaný „Jednání konané dne 24. července 1990 se společností British Steel“).
- 195 Dalmine nesouhlasí také s analýzami Komise, pokud jde o dodací lhůty. Dodací lhůta pět až šest týdnů tak, jak byla vyžadována společností Corus, mohla být s ohledem na dopravu výrobků a nutnou výrobní dobu po konečné objednávce dodržena jen evropskými podniky. K tomu je nutno uvést, že společnost Corus vyžadovala od Dalmine akceptovat změny objednávky až do desátého dne před měsícem výroby. Za těchto okolností si Komise protičečí, když na jedné straně považuje dodací lhůty za nepodstatné a na druhé straně vytýká výrobcům, že se zavázali k dodávkám neurčitěho objemu.
- 196 Dalmine dále zpochybňuje důkazní sílu důkazů, především těch, které jsou uvedeny v bodech odůvodnění 78 a 80 napadeného rozhodnutí. Komise formulovala svoje stanovisko na základě nesprávného výkladu těchto důkazů. Společnost Vallourec ve

svých vnitřních dokumentech v žádném případě nedokládá správnost skutkových tvrzení Komise, pouze vytváří určité hypotézy k možným důsledkům uzavření závodu v Clydesdale. Nic z těchto dokumentů nesvědčí o existenci dohody o rozdělení britského trhu.

- 197 Dalmine uplatňuje, že hypotéze dohody narušující hospodářskou soutěž protirečí skutečnost, že společnost Mannesmann uzavřela smlouvu o dodávkách se společností Corus tři roky po diskusích, které v roce 1990 vedly společnosti Corus a Vallourec, které představují základ tvrzení Komise, že existovala protiprávní dohoda.
- 198 Dalmine popírá, že by se účastnila jakékoli dohody s ostatními evropskými výrobci o rozdělení britského trhu i za předpokladu, že taková dohoda existovala. Nejprve zdůrazňuje, že podle napadeného rozhodnutí se společností Vallourec a Corus mezi roky 1990 a 1991 dohodly, že dodávky společnosti Corus budou vyhrazeny výrobcům Společenství (viz bod odůvodnění 110 napadeného rozhodnutí). Jak je z napadeného rozhodnutí zřejmé, Dalmine se těchto diskusí neúčastnila, a Komise jí proto nemůže vytýkat účast na této dohodě. Nemůže ji tedy obviňovat z toho, že dne 4. prosince 1991 uzavřela smlouvu o dodávkách se společností Corus.
- 199 Dalmine zdůrazňuje, že důkazní materiály, které uvádí Komise na podporu svých tvrzení, se týkají výlučně společností Vallourec a Corus (viz body odůvodnění 78, 91, 110, 146 a 152 napadeného rozhodnutí). Dalmine má za to, že není schopna se užitečně bránit vůči důkazům, které se týkají výlučně třetích osob.
- 200 Dalmine dále zpochybňuje posouzení Komise, že později, když se společnost Corus chtěla stáhnout z trhu a chtěla zastavit svoji výrobu bežešvých trubek, přistoupila k dohodě mezi společnostmi Vallourec a Corus. Důkaz uvedený v bodě odůvodnění

91 napadeného rozhodnutí se týká jednání uskutečněného mezi společnostmi Corus, Mannesmann, Vallourec a Dalmine dne 29. ledna 1993. Tyto diskuse předcházely uzavření smlouvy o dodávkách mezi společnostmi Mannesmann a Corus dne 9. srpna 1993. Dalmine z toho usuzuje, že dne 29. ledna 1993 neexistovala dohoda mezi evropskými výrobci. Navíc se zdá, že Komise Dalmine vytýká, že souhlasila s převzetím obchodních činností společnosti Corus společností Vallourec. Dalmine zdůrazňuje, že s touto transakcí neměla vůbec nic společného. Jejím zájmem bylo zachovat si odbytové možnosti na britském trhu a z toho důvodu chtěla po převzetí obchodních činností společnosti Corus společností Vallourec prodávat i nadále hladké trubky na britském trhu.

201 Komise kromě toho vyvodila existenci dohody narušující hospodářskou soutěž z rozhodnutí společnosti Vallourec, že po převzetí výroby bezešvých ocelových trubek od společnosti Corus obnoví smlouvy o dodávkách, které předtím uzavřela společnost Corus se společnostmi Mannesmann a Dalmine. Dalmine namítá, že se jednalo o rozhodnutí společnosti Vallourec, na které neměla Dalmine žádný vliv, a že smluvní strany jednaly podle svých vlastních obchodních zájmů.

202 Konečně Dalmine tvrdí, že účinky smlouvy o dodávkách, kterou uzavřela se společností Corus, na trh byly jen zanedbatelné povahy. Z 20 400 tun hladkých trubek, které prodala na britském trhu, bylo zpracováno jen 20 % jako standardní trubky OCTG (viz příloha 2 napadeného rozhodnutí). To představuje jen 3 % britské spotřeby, 1,4 % spotřeby Společenství a 0,08 % světové spotřeby.

203 Komise tyto argumenty odmítá. Podle ní neměla společnost Corus žádný oprávněný zájem na uzavření těchto smluv.

- 204 Komise tvrdí, že smlouvy o dodávkách zapadají daleko více do kontextu základních pravidel o respektování domácích trhů přijatých v rámci Evropsko-japonského klubu (bod odůvodnění 146 napadeného rozhodnutí). Když společnost Corus v roce 1990 částečně zrušila výrobu určitých druhů bezešvých trubek, hrozilo nebezpečí, že dohoda o ochraně trhu Spojeného království ztratí svůj účinek. Vallourec a Corus zmínily tento problém v červenci 1990 během svých jednání o prodloužení licence na techniku řezání závitů VAM udělené společnosti Corus společností Vallourec.
- 205 Komise tvrdí, že právně dostačujícím způsobem prokázala existenci dohody narušující hospodářskou soutěž. V tomto smyslu se odvolává na záznam společnosti Vallourec nazvaný „Jednání konané dne 24. července 1990 se společností British Steel“, zmíněný v bodě odůvodnění 80 napadeného rozhodnutí. Také záznam „Strategické úvahy“ společnosti Vallourec, uvedený ve stejném bodě odůvodnění, tento názor Komise dokládá.
- 206 Komise odmítá argument založený na době mezi diskusí v roce 1990 mezi společnostmi Vallourec a Corus a podpisem smlouvy dne 9. srpna 1993 mezi společnostmi Corus a Mannesmann. V projednávaném případě není žádný důvod předpokládat existenci dohody narušující hospodářskou soutěž před tím, než byla uzavřena smlouva o dodávkách se společností Mannesmann. Komise zdůrazňuje, že zákaz stanovený v čl. 81 odst. 1 ES se v každém případě vztahuje na jakoukoli dohodu bez ohledu na její formu. Uvádí, že rozsáhle dokázala existenci dohody o respektování domácích trhů ve smyslu porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí.
- 207 Z důkazů uvedených v bodech odůvodnění 65, 67, 84 a 91 napadeného rozhodnutí dále jasně vyplývá, že diskuse uskutečněné v roce 1990 mezi společností Vallourec a Corus o důsledcích postupného stahování se společností Corus z trhu a uzavření jejího závodu v Clydesdale úzce souvisely s dohodou o respektování domácích trhů.

208 Dalmine, která také přistoupila k dohodě o respektování domácích trhů, uvedla, že problémy vyplývající z restrukturalizace společnosti Corus je nutno řešit na evropské úrovni, a považovala za vhodné uzavřít stejně jako společnosti Vallourec a Mannesmann smlouvu o dodávkách se společností Corus. Dalmine si byla jasně vědoma toho, že uzavřením této smlouvy o dodávkách pomáhá realizovat dohodu o respektování domácích trhů a přispívá ke koordinaci svých obchodních činností se svými přímými soutěžiteli.

— Závěry Soudu

209 Nejprve je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že k porušení uvedenému v článku 2 napadeného rozhodnutí došlo na základě omezení hospodářské soutěže, které je obsaženo v samotných smlouvách o dodávkách se společností Corus, postačují výše uvedené úvahy k těmto smlouvám, aby byla v rámci tohoto žalobního důvodu prokázána existence porušení.

210 Bez ohledu na to, do jaké míry se čtyři evropské výrobci skutečně mezi sebou dohodli, je totiž nutné konstatovat, že každý z nich uzavřel jednu ze smluv o dodávkách, které omezují hospodářskou soutěž a začleňují se do porušení čl. 81 odst. 1 ES uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí. Pokud v čl. 2 odst. 1 napadeného rozhodnutí stojí, že smlouvy o dodávkách byly uzavřeny „v rámci porušení uvedeného v článku 1“, ze znění bodu odůvodnění 111 napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že uzavření těchto smluv tvoří samo o sobě porušení uvedené v článku 2.

211 Takže i za předpokladu, že by se společnosti Dalmine podařilo prokázat, že uzavření její smlouvy o dodávkách se společností Corus bylo objektivně v souladu s jejím obchodním zájmem, nebyl by tím žádným způsobem vyvrácen názor Komise, že tato

dohoda byla protiprávní. Protisoutěžní jednání jsou totiž, alespoň krátkodobě, velmi často v individuálním obchodním zájmu podniků. Ve světle těchto zjištění není nutné rozhodnout o sporu existujícím mezi účastníky řízení, který se týká významu dodacích lhůt pro společnost Corus, neboť společnost Dalmine chce předloženým argumentem v tomto směru dokázat, že smluvní závazání tří evropských dodavatelů bylo z obchodního hlediska společnosti Corus logické.

- 212 Vzhledem k tomu, že existence porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí byla právně dostačujícím způsobem prokázána, není dále nutno zkoumat úvahy Komise týkající se dohody mezi čtyřmi evropskými výrobci. Stejně tak proto není nutno zkoumat argumenty Dalmine ke každé skupině indicií, které kromě samotných smluv o dodávkách uvádí Komise jako důkaz této dohody.
- 213 Pokud jde o porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí, je v každém případě třeba zkoumat stupeň koordinovaného postupu, který mezi čtyřmi výrobci Společenství existoval, neboť je relevantní pro zkoumání některých dalších žalobních důvodů vznesených v projednávaném případě.
- 214 V této souvislosti je nutno zdůraznit, že jednání, která jsou součástí širšího celkového plánu a kterými je sledován společný cíl, mohou být považována za představující jedinou dohodu (v tomto smyslu rozsudek Cement, bod 44 výše, bod 4027). Pokud totiž Komise prokazuje, že podnik prostřednictvím své účasti na dohodách věděl nebo nutně musel vědět, že se tím začlenil do jediné dohody, může být jeho účast na dotyčných dohodách narušujících hospodářskou soutěž výrazem jeho přistoupení k této dohodě (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Cement, body 4068 a 4109).

- 215 V tomto ohledu je zvláště podstatný záznam „Úvahy o smlouvě VAM“ ze dne 23. března 1990. Pod názvem „Scénář II“ v něm p. Verluca zmiňuje možnost, že „lze získat Japonce k tomu, aby nezasahovali na trh Spojeného království a problém by se vyřešil mezi Evropany“. Dále k tomu uvádí: „V tomto případě se hladké trubky skutečně rozdělí mezi společnosti [Mannesmann], [Vallourec] a Dalmine. V následujícím odstavci zmiňuje, že „[pak] by byl bezpochyby zájem na vázání prodejtů společnosti [Vallourec] na ceny a objem [spojení] VAM prodaných společností [Corus]“.
- 216 Vzhledem k tomu, že tento návrh přesně odráží podstatný obsah smlouvy uzavřené mezi společnostmi Vallourec a Corus o 16 měsíců později, je jednoznačné, že společnost Vallourec tuto strategii skutečně zvolila a že tato smlouva byla uzavřena s cílem ji realizovat.
- 217 Navíc skutečnost, že mezi jednak společností Corus a jednak každým z ostatních evropských členů Evropsko-japonského klubu, a sice nejprve společností Dalmine a následně společností Mannesmann, byla uzavřena prakticky totožná smlouva, takže potřeby hladkých trubek společnosti Corus byly přesně tak, jak uvažoval p. Verluca, skutečně rozděleny od srpna 1993 mezi tři ostatní členy Evropsko-japonského klubu, potvrzuje, že tyto tři smlouvy musely být uzavřeny za účelem sledování strategie navržené v rámci jejich společného postupu v rámci uvedeného klubu.
- 218 Tento závěr je dále podložen důkazními materiály, které Komise uvádí v napadeném rozhodnutí, a to zvláště v jeho bodě odůvodnění 91, který je následujícího znění:

„Dne 21. ledna 1993 zaslala [společnost Corus] společnosti Vallourec nástin návrhu dohody o restrukturalizaci odvětví bezešvých trubek (je pravděpodobné, že byl zaslán také společnosti [Mannesmann] a Dalmine), který měl být diskutován na

jednání v Heathrow dne 29. ledna 1993 mezi společnostmi Mannesmann, Vallourec, Dalmine, [Corus] (s. 4628 [spisu Komise, tzn. strana 1 dokumentu nazvaného ‚Nástin návrhu dohody o restrukturalizaci odvětví bezešvých trubek‘]). V tomto dokumentu stojí: ‚[společnost Corus] oznámila svůj záměr případně opustit odvětví bezešvých trubek. Hodlá však postupovat plánovitě a koordinovaně, aby tím při zásobování jejích zákazníků nedošlo k žádným výpadkům, a hodlá výrobčům, kteří získají toto odvětví, poskytnout pomoc k tomu, aby si zachovali zakázky [...]. V posledních šesti měsících vedla [společnost Corus] rozhovory s jinými výrobci, kteří mají zájem na získání aktiv [společnosti Corus], a přitom získala dojem, že postup popsany v tomto dokumentu se setkává s všeobecným souhlasem.‘ Jeden z návrhů zněl, že na společnost Vallourec bude převedena výroba OCTG a budou přitom zachovány platné smlouvy o zásobování hladkými trubkami mezi společnostmi [Corus] a Vallourec, [Mannesmann] a Dalmine, za současného zachování stejných podílů. Ve stejný den se konalo jednání mezi společnostmi [Mannesmann] a [Corus], v jehož průběhu [společnost Mannesmann] ‚[souhlasila s tím, že společnost Vallourec převezme vedení, pokud jde o získání odvětví OCTG]‘ (s. 4626 [spisu Komise, totiž fax sestávající se pouze z jedné strany ze dne 22. ledna 1993 od pana Davise ze společnosti Corus p. Patrierovi ze společnosti Vallourec]). Dokument Dalmine nazvaný ‚[Systém pro bezešvé trubky v Evropě a vývoj na trhu]‘ (‚Seamless steel tube system in Europe and market evolution‘) a uvedený na s. 2051 spisu Komise (s. 2053 [spisu Komise]) z května až srpna roku 1993 hovoří o tom, že řešení problému [společnosti Corus], které by vyhovovalo všem, může být nalezeno pouze v evropském kontextu; společnost Dalmine rovněž nic nenamítala proti převzetí výrobních závodů [společnosti Corus] společností Vallourec.“

- 219 Mimoto je třeba podotknout, že v záznamu „Strategické úvahy“, uvedeném v bodě odůvodnění 80 napadeného rozhodnutí, společnost Vallourec výslovně uvažovala možnost, že společnosti Dalmine a Mannesmann se s ní dohodnou na dodávkách hladkých trubek společnosti Corus. Navíc se Komise v bodě odůvodnění 59 napadeného rozhodnutí opírala o dokument „g) Japonci“, zvláště o časový plán na jeho straně 4 (s. 4912 spisu Komise), aby konstatovala, že evropští výrobci uspořádali před setkáním s japonskými výrobci přípravné jednání, aby zkoordinovali své pozice a v rámci Evropsko-japonského klubu předložili společné návrhy.

- 220 Z výše uvedených důkazních listin, které Komise v napadeném rozhodnutí uvádí, vyplývá, že čtyři výrobci Společenství se skutečně přinejmenším v roce 1993 setkali, aby zkoordinovali své pozice v rámci Evropsko-japonského klubu před jeho mezikontinentálními jednáními. Je rovněž prokázáno, že na těchto setkáních bylo diskutováno uzavření závodu pro řezání závitů společnosti Corus v Clydesdale a jeho převzetí společností Vallourec, jakož i zásobování tohoto závodu hladkými trubkami společností Dalmine a Mannesmann. Je proto nemyšlitelné, že by společnost Dalmine neznala obsah strategie vypracované společností Vallourec a skutečnost, že se její vlastní smlouva o dodávkách společnosti Corus začlenila do rozsáhlé dohody narušující hospodářskou soutěž, jež se týká jak trhu se standardními závitovými trubkami, tak i trhu s hladkými trubkami.
- 221 Pokud jde o argument Dalmine, že třetí smlouva o dodávkách uzavřená mezi společnostmi Corus a Mannesmann byla uzavřena teprve podstatně později než dvě další, takže Komise neměla vyvozovat existenci jediného porušení zahrnujícího čtyři evropské výrobce, je namísto podotknout, že neexistenci smlouvy o dodávkách mezi společnostmi Mannesmann a Corus v období před rokem 1993 není vyvrácen názor Komise, pokud jde o cíle třech ostatních evropských výrobců, tedy Corus, Vallourec a Dalmine při uzavírání dvou dalších smluv. Jestliže totiž strategie rozdělení dodávek hladkých trubek byla sice realizována v plném rozsahu teprve od okamžiku, kdy společnost Corus měla tři dodavatele, podpis těchto dvou smluv nicméně představoval 70 % potřeby hladkých trubek, a představoval tak částečnou, nicméně důležitou realizaci tohoto záměru.
- 222 Mimoto, jak Komise uvedla před Soudem, není odkaz obsažený v „Nástinu návrhu dohody o restrukturalizaci odvětví bezešvých trubek“ ze dne 21. ledna 1993 na skutečnost, že společnost Mannesmann již tehdy společností Corus hladké trubky dodávala, zdaleka neslučitelný s tvrzením společnosti Dalmine, že smlouvy o dodávkách uzavřela se společností Corus v srpnu 1993, ale posiluje analýzu Komise. Totiž i přesto, že Komise z opatrnosti konstatovala existenci porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí vůči společnosti Mannesmann teprve ode dne 9. srpna 1993, neboť její podpis smlouvy o dodávkách se společností Corus k tomuto datu představuje jistý důkaz její účasti na porušení, ve skutečnosti z tohoto

odkazu vyplývá, že společnost Mannesmann dodávala společnosti Corus hladké trubky již od ledna 1993.

- 223 Z důkazních materiálů dovolávaných Komisí v napadeném rozhodnutí tedy vyplývá, že společnost Vallourec vypracovala strategii na ochranu trhu Spojeného království a uzavřela se společností Corus smlouvu o dodávkách, která jí zejména v první fázi umožnila provést první krok k realizaci této strategie. Poté se k ní připojily společnosti Dalmine a Mannesmann, což potvrzuje uzavření vlastní smlouvy o dodávkách se společností Corus každou z nich.
- 224 Ve světle výše uvedeného je namístě dojít k závěru, že Komise v napadeném rozhodnutí správně konstatovala, že smlouvy o dodávkách představovaly porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí, a z hlediska právního dostatečně prokázala jejich existenci. Je třeba také uvést, že doplňující důkazy uvedené Komisí posilují správnost jejího názoru, že tyto smlouvy zapadají do společné evropské politiky na trhu standardních trubek OCTG.
- 225 Konečně co se týče tvrzení, že protisoutěžní účinky smlouvy uzavřené mezi společnostmi Dalmine a Corus byly jen zanedbatelné povahy, postačuje uvést, že tato okolnost, za předpokladu, že je prokázána, nemá žádný vliv na existenci porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí, vzhledem k tomu, že protisoutěžní účel této smlouvy a strategie, k jejímuž uskutečnění přispěl, byl prokázán.
- 226 V důsledku toho se žalobní důvody týkající se existence dohody narušující hospodářskou soutěž a účasti společnosti Dalmine na ní zamítají.

K žalobním důvodům týkajícím se relevantního trhu a souvislosti s porušením uvedeným v článku 1 napadeného rozhodnutí

— Argumenty účastníků řízení

- 227 Dalmine uplatňuje, že smlouvy o dodávkách se společností Corus se týkaly výrobků, které nespádají pod relevantní trh. Komise proto nemůže vyvozovat z těchto smluv omezení hospodářské soutěže na tomto trhu.
- 228 Uvádí, že Komise měla za to, že tyto smlouvy o dodávkách se společností Corus spadají do rámce dohody o respektování trhů, která byla v článku 1 napadeného rozhodnutí prohlášena za protiprávní. Toto logicky předpokládá, že smlouvy o dodávkách narušily hospodářskou soutěž na stejném trhu výrobků jako dohoda uvedená v článku 1 napadeného rozhodnutí. Dalmine přitom uvádí, že tomu tak není: smlouvy o dodávkách se týkaly jiných výrobků než těch, které jsou uvedeny v článku 1 napadeného rozhodnutí. Týkaly se totiž z 80 % hladkých trubek určených ke zpracování na trubky OCTG prémium, zatímco dohoda uzavřená v rámci Evropsko-japonského klubu se týkala jen standardních trubek OCTG. Posouzení Komise je proto chybné a napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno.
- 229 Dalmine tvrdí, že smlouvy o dodávkách uzavřené se společností Corus nebyly opatřením k provedení porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí. Namítá, že cílem uvedené dohody mezi společnostmi Vallourec a Corus nemohlo být zabránit japonským výrobcům ve vstupu na trh, protože tito již měli značný podíl na trhu Spojeného království. Navíc Komisi dovolávané důkazy prokazují, že společnost Vallourec nebyla v žádném případě přesvědčena o tom, že uzavření závodu v Clydesdale zvýší konkurenci ze strany japonských výrobců.

- 230 Dalmine připomíná, že společnost Corus se již od roku 1991 zásobovala hladkými trubkami od zahraničních výrobců. Nadále proto nemůže být řeč o „domácí“ výrobě ve Spojeném království, jak to ale předpokládá tato část Základních pravidel dohodnutá v rámci Evropsko-japonského klubu o respektování domácích trhů. Prodej hladkých trubek společností Vallourec, Mannesmann a Dalmine společnosti Corus je proto v tabulce uvedené v bodu odůvodnění 68 napadeného rozhodnutí chybně zahrnut v části „domácí výrobci“.
- 231 Podpůrně Dalmine uplatňuje, že v případě, že Soud bude mít za to, že její smlouva o dodávkách se společností Corus má souvislost s porušením uvedeným v článku 1 napadeného rozhodnutí, všechny vady v odůvodnění týkající se porušení uvedeného v článku 2 se dotýkají rovněž platnosti článku 1.
- 232 Komise se domnívá, že v bodech odůvodnění 146 až 155 napadeného rozhodnutí rozsáhle objasnila mechanismus, pomocí něhož měly smlouvy o dodávkách provést Základní pravidla o respektování domácích trhů přijatá v rámci Evropsko-japonského klubu.
- 233 Pokud jde o tvrzení Dalmine založená na cenové úrovni ve Spojeném království, Komise opakuje, že tato úroveň byla zvýšená.

— Závěry Soudu

- 234 Nejprve je třeba uvést, že Komise v člancích 1 a 2 napadeného rozhodnutí konstatovala existenci dvou samostatných porušení ovlivňujících dva sousední trhy. Není proto nic nedovoleného na tom, že podle definice relevantního trhu uvedené

v bodu odůvodnění 29 napadeného rozhodnutí je relevantním trhem pro účely porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí trh hladkých trubek, zatímco trhem pro účely porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí je trh standardních trubek OCTG.

235 V tomto ohledu nebrání žádné pravidlo práva Společenství Komisi konstatovat v jednom rozhodnutí dvě samostatná porušení čl. 81 odst. 1 ES. Posuzované hospodářské situace mohou totiž být natolik komplexní, že dva samostatné, ale spolu související trhy jsou dotčeny dvěma porušeními, které je logické sankcionovat v jednom rozhodnutí, protože tato porušení jsou sice samostatná, ale souvisí spolu.

236 V projednávaném případě Komise popsala skutkový stav, ve kterém dohody mezi evropskými výrobci o britském trhu hladkých trubek sledovaly minimálně z části ochranu britského odběratelského trhu standardních trubek OCTG před japonským dovozem. Komise v tomto případě nemohla náležitě zohlednit všechny okolnosti, které zjistila v průběhu šetření, aniž by posoudila různá protisoutěžní jednání na obou těchto vzájemně propojených trzích (viz obdobně i když byl napaden opravným prostředkem, rozsudek ze dne 25. října 2002, Tetra Laval v. Komise, T-5/02, Recueil, s. II-4381, body 142 až 147 a 154 až 162).

237 Pokud jde o kritiku vznesenou společností Dalmine týkající se souvislosti mezi oběma sankcionovanými porušeními, nemůže mít její tvrzení žádný vliv na opodstatněnost článku 2 napadeného rozhodnutí, protože v něm stanovené porušení bylo již samo z hlediska právního dostatečně prokázané zněním smluv o dodávkách (viz body 178 až 192 výše). Je nicméně namístě tyto argumenty přezkoumat, jelikož se Komise při dokazování porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí opírala o souvislost mezi oběma porušeními a kromě toho zohlednila tuto souvislost v bodě odůvodnění 164 napadeného rozhodnutí při stanovení výše pokuty.

- 238 Z bodu odůvodnění 111 napadeného rozhodnutí, uvedeného v bodě 178 výše, vyplývá, že jedním z důvodů tam popsané dohody narušující hospodářskou soutěž byla skutečně ochrana britského trhu standardních trubek OCTG v rámci Základních pravidel, dohoda narušující hospodářskou soutěž kromě toho také měla zvláštní protisoutěžní cíl a účinky na britském trhu hladkých trubek. Je proto nutno uvést, že Komise z hlediska právního dostatečně odůvodnila svůj názor týkající se souvislosti mezi oběma porušeními uvedenými v napadeném rozhodnutí.
- 239 Pokud jde o argument společnosti Dalmine, že společnost Corus již nebyla domácím výrobcem standardních trubek OCTG, protože nakupovala své hladké trubky u jiných evropských výrobců, ze záznamů společnosti Vallourec vyplývá, že jejich autor p. Verluca byl optimističtější, pokud jde o možnost dosažení respektování Základních pravidel japonskými výrobci v případě, že by se společnost Corus zásobovala hladkými trubkami pocházejícími výlučně ze Společenství, než v případě, že by společnost Corus dovážela svoje hladké trubky z ostatních kontinentů. Vzhledem k tomu, že se Corus rozhodla uzavřít svůj závod na řezání závitů v Clydesdale, bylo tak přednostní řešení ochrany britského trhu, tedy zpracování hladkých trubek britského původu na závitové trubky, nedosažitelné, což ale neznamená, že se veškeré snahy udržet ochranu britského trhu před japonskými výrobci jevíly jako nemožné, jak uvádí Dalmine.
- 240 Ze spisu naopak vyplývá, že pro společnost Vallourec bylo nutné hledat jiné řešení, které by nejlépe umožnilo zachovat *status quo*. Zásobování společnosti Corus hladkými trubkami pocházejícími výlučně ze Společenství bylo řešením, které za tímto účelem vypracovala společnost Vallourec. Zda bylo toto řešení účinné, je bezvýznamné, protože z předložených důkazních materiálů je zřejmé, že jedním z cílů, který sledovali evropští výrobci podpisem smluv o dodávkách, bylo udržení domácího statusu na britském trhu vůči japonským výrobcům (viz bod 213 a následující výše).

- 241 Ze stejných důvodů je nutno odmítnout argument Dalmine, podle kterého bylo nesprávné zahrnout prodej hladkých trubek společností Vallourec, Mannesmann a Dalmine společnosti Corus do části „domácí výrobci“ v tabulce uvedené v bodu odůvodnění 68 napadeného rozhodnutí. Toto zahrnutí odpovídá rovnému postavení hladkých trubek evropského původu, do kterých nejprve Corus a později TISL (dceřiná společnost společností Vallourec) vyřezávala závit se závitovými trubkami britského původu.
- 242 Kromě toho analýza Komise týkající se porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí, která je obsažena v bodě odůvodnění 111 napadeného rozhodnutí, není vyvrácena tím, že jen část hladkých trubek, na které se vztahovaly smlouvy o dodávkách, byla zpracována na standardní trubky OCTG, zatímco zbytek byl určen pro výrobu trubek OCTG prémium. Za předpokladu, že je prokázáno, že určitá část těchto hladkých trubek byla zpracována na standardní trubky OCTG, je tak prokázána souvislost mezi oběma těmito porušeními, a tím existence porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí prokazuje také porušení konstatované v jeho článku 1.
- 243 Podle vlastního tvrzení Dalmine bylo 20 % hladkých trubek dodaných na základě smlouvy o dodávkách uzavřené mezi společnostmi Corus a Dalmine určeno ke zpracování na standardní trubky OCTG. Článek 6 písm. b) této smlouvy o dodávkách a také smlouvy o dodávkách uzavřené společností Corus se společnostmi Vallourec a Mannesmann uvádí, že prodej standardních trubek OCTG („butfress threaded casing“) a trubek OCTG prémium („VAM“) je zohledněn při výpočtu ceny, kterou má platit Corus za hladké trubky. Tento způsob výpočtu ale dává smysl jen tehdy, pokud by byla část tak dodaných hladkých trubek skutečně zpracována na standardní trubky OCTG.
- 244 V rozsahu, v němž to může být relevantní, je třeba konstatovat, že tvrzení Komise uvedené v první větě bodu odůvodnění 164 napadeného rozhodnutí, podle kterého smlouvy o dodávkách, které představují porušení podle článku 2 napadeného rozhodnutí, byly jen prostředkem k provedení porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, jde příliš daleko, protože provedení bylo jen jedním z vícero

spolu navzájem souvisejících, ale samostatných protisoutěžních cílů druhého porušení. Soud ve svém rozsudku *JFE Engineering a další v. Komise*, bod 111 výše (body 569 a následující) určil, že Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že nezohlednila porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí při stanovení částky pokuty uložené čtyřem evropským výrobcům, ačkoli účel a účinek těchto porušení šel nad rámec přispění k upevnění evropsko-japonské dohody (viz především bod 571 uvedeného rozsudku).

- 245 Odůvodňuje-li konečně nerovné zacházení také snížení pokuty uložené japonské žalobkyni, nemůže nesprávné posouzení, které ho vyvolalo, vést v rámci probíhajícího řízení ke zrušení článku 2 ani článku 1 napadeného rozhodnutí.
- 246 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobní důvody týkající se relevantního trhu a souvislosti mezi dvěma porušeními konstatovanými v člancích 1 a 2 napadeného rozhodnutí je nutno zamítnout. V důsledku toho není možno vyhovět návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí.

K návrhu na zrušení pokuty nebo na snížení její částky

- 247 Odkazem na dříve dovolávané žalobní důvody navrhuje Dalmine zrušit článek 4 napadeného rozhodnutí, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 10,8 milionu eur, a body odůvodnění 156 až 175 tohoto rozhodnutí. Podpůrně navrhuje snížit výši pokuty, která jí byla uložena. V této souvislosti Komisi vytýká, že nesprávně použila kritéria, která se týkají stanovování výše pokut, tedy zvláště Pokyny o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3; Zvl. vyd. 08/01, s. 171, dále jen „pokyny o metodě stanovování pokut“) a sdělení o spolupráci.

1. *K závažnosti porušení*

248 Dalmine zpochybňuje posouzení Komise, pokud jde o závažnost porušení.

K definici relevantního trhu a k účinkům porušení

Argumenty účastníků řízení

249 Dalmine tvrdí, že Komise při posuzování závažnosti porušení nedostatečně zohlednila účinky porušení tak, jak to vyžadují pokyny o metodě stanovování pokut (bod 1A). V projednávaném případě totiž Komise přezkoumala tyto účinky, aniž by se, jak je jí uloženo, omezila na relevantní trh.

250 Dalmine připomíná, že relevantním trhem výrobků zde je trh standardních trubek OCTG a naftovodných trubek zvláštního provedení a využití. Ze zeměpisného hlediska Komise stanovila, že trhem standardních trubek OCTG je světový trh a trhem naftovodných trubek zvláštního provedení a využití je „přínejmenším evropský trh“ (body odůvodnění 35 a 36 napadeného rozhodnutí). Komise přesto ignorovala tuto definici relevantního trhu a při svém posouzení závažnosti porušení zohlednila výhradně jen prodeje dotčených výrobků na trhu Společenství.

- 251 Pokud jde o standardní trubky OCTG, měla Komise vycházet ze světového trhu. Dospěla by pak k závěru, že prodeje uskutečněné adresáty napadeného rozhodnutí představovaly celkově 13,5 % relevantního trhu a její prodeje na evropském trhu představovaly jen 0,75 % uvedeného trhu.
- 252 Co se týče naftovodných trubek zvláštního provedení a využití, není možné omezit relevantní evropský trh pouze na území Společenství. Komise měla do svého posouzení účinků dohody narušující hospodářskou soutěž zakládající sankcionované porušení zahrnout offshore oblasti Norska.
- 253 Dalmine dále napadá závěry Komise, že na Německo, Francii, Itálii a Spojené království připadá většina spotřeby dotčených výrobků ve Společenství (bod odůvodnění 161 napadeného rozhodnutí). Pro oba dotčené druhy výrobků je ale relevantní zeměpisný trh větší než území Společenství.
- 254 Konečně Dalmine uvádí, že na jejím vlastním tuzemském trhu, tedy v Itálii, měla Základní pravidla o respektování domácích trhů uzavřená v rámci Evropsko-japonského klubu jen nepatrný vliv na prodej trubek OCTG obecně. Pokud jde o naftovodné trubky zvláštního provedení a využití, Komise se nevyjádřila k otázce, nakolik jsou tyto trubky zaměnitelné za svařované trubky, není proto možné ověřit skutečný dopad dotčené dohody.
- 255 V odpovědi na tyto výtky Komise uvádí, že výši pokuty stanovila v souladu s nařízením č. 17. Základní částka pokuty byla stanovena v závislosti na závažnosti a délce trvání porušení.

- 256 Komise připomíná, že trubky, které jsou předmětem porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, představují jen část bezešvých trubek z nelegovaných ocelí, které jsou používány v ropném a plynárenském průmyslu. Standardní trubky OCTG a naftovodné trubky zvláštního provedení a využití prodané v rámci Společenství podniky, kterým bylo adresováno napadené rozhodnutí, představovaly 19 % spotřeby trubek OCTG a naftovodných trubek ve Společenství, zatímco více než 50 % spotřeby Společenství připadalo na trubky OCTG a naftovodné trubky, které nebyly dohodou dotčeny, přičemž mimochodem více než 21 % těchto trubek bylo dovezeno z jiných třetích zemí než z Japonska.
- 257 Komise dále uvádí, že jasně uznala omezený dopad porušení na trh. I když soustředila svoji analýzu na trh Společenství, není to v rozporu s definicí zeměpisného trhu trubek OCTG (bod odůvodnění 35 napadeného rozhodnutí).

Závěry Soudu

- 258 Nejprve je nutné podotknout, že podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 může Komise uložit pokutu ve výši od 1 000 eur do 1 000 000 eur nebo v částce tuto výši přesahující, ale nepřesahující 10 % obrátu dosaženého v předchozím účetním roce každým podnikem, který se na porušení účastnil. Pro stanovení pokuty v rámci těchto mezí uvedené ustanovení stanoví, že má být přihlédnuto k závažnosti porušení a také k délce jeho trvání.
- 259 Ani nařízení č. 17, ani judikatura, ani pokyny o metodě stanovování pokut přitom nestanoví, že pokuty musí být vypočítávány přímo podle velikosti dotčeného trhu; tento faktor je pouze jedním z vícero faktorů. V souladu s nařízením č. 17, tak jak je

vykládáno judikaturou, musí být totiž pokuta uložená podniku na základě porušení v oblasti hospodářské soutěže přiměřená porušení z hlediska jeho celkového posouzení a s přihlédnutím zejména k jeho závažnosti (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 6. října 1994, *Tetra Pak v. Komise*, T-83/91, Recueil, s. II-755, bod 240, a obdobně rozsudek Soudu ze dne 21. října 1997, *Deutsche Bahn v. Komise*, T-229/94, Recueil, s. II-1689, bod 127). Jak Soudní dvůr prohlásil v bodě 120 svého rozsudku ze dne 7. června 1983, *Musique diffusion française a další v. Komise* (100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825), je nutné pro posouzení závažnosti porušení přihlídnout k velkému počtu skutečností, jejichž povaha a význam se mění podle druhu daného porušení a jeho zvláštních okolností (viz také obdobně výše uvedený rozsudek *Deutsche Bahn v. Komise*, bod 127).

260 Mimoto je třeba podotknout, že ačkoli Komise v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedla pokyny o metodách stanovení pokut, přesto při stanovení pokut uložených adresátům napadeného rozhodnutí aplikovala metodu výpočtu, kterou si v nich sama stanovila.

261 Komise sice při stanovování výše pokut disponuje určitým prostorem pro uvážení (rozsudek Soudu ze dne 6. dubna 1995, *Martinelli v. Komise*, T-150/89, Recueil, s. II-1165, bod 59, a obdobně *Deutsche Bahn v. Komise*, bod 259 výše, bod 127) je však namístě konstatovat, že se nemůže odklonit od pravidel, která si sama stanovila (viz rozsudek *Hercules Chemicals v. Komise*, bod 162 výše, bod 53, potvrzen v rámci opravného prostředku rozsudkem Soudního dvora ze dne 8. července 1999, *Hercules Chemicals v. Komise*, C-51/92 P, Recueil, s. I-4235, a uváděná judikatura). Komise tak musí při stanovování výše pokuty skutečně vzít v úvahu znění pokynů o metodě stanovování pokut zvláště ty jeho prvky, které jsou stanoveny kogentně. Nicméně prostor pro uvážení Komise a jeho meze, které si Komise stanovila, každopádně nepředjímají výkon soudního přezkumu v plné jurisdikci soudem Společenství.

- 262 V tomto směru je třeba podotknout, že podle bodu 1A pokynů o metodě stanovování pokut „při hodnocení závažnosti protiprávního jednání je třeba brát v úvahu jeho povahu, skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost dotyčného zeměpisného trhu“. V bodě odůvodnění 159 napadeného rozhodnutí přitom Komise uvádí, že za účelem stanovení závažnosti porušení vzala v úvahu právě tato tři kritéria.
- 263 Nicméně Komise se za účelem podložení svého závěru, podle něhož je porušení uvedené v článku 1 napadeného rozhodnutí „velmi závažné“, opírala v bodě odůvodnění 161 napadeného rozhodnutí zejména o povahu jednání všech podniků. V tomto směru se Komise odvolávala na závažně protisoutěžní povahu sankcionované dohody o rozdělení trhu, která poškozují jeho řádné fungování, na úmyslný charakter spáchané protiprávnosti, jakož i na tajnou a institucionalizovanou povahu systému, který sloužil k omezení hospodářské soutěže. V témže bodě odůvodnění 161 vzala Komise rovněž v úvahu skutečnost, že „dotčené čtyři členské státy představovaly většinu ve spotřebě bezešvých [trubek] OCTG a [naftovodných trubek] ve Společenství, a jednalo se tedy o rozsáhlý zeměpisný trh“.
- 264 Komise naproti tomu v bodě odůvodnění 160 napadeného rozhodnutí konstatovala, že „konkrétní dopad porušení na trh byl omezený“, když dva zvláštní výrobky, které pokrývaly tento trh, a sice standardní trubky OCTG a naftovodné trubky zvláštního provedení a využití, představovaly pouze 19 % spotřeby bezešvých trubek OCTG a naftovodných trubek, a že svařované trubky mohly nadále z důvodu technologického pokroku pokrývat část poptávky po bezešvých trubkách.
- 265 Poté, co Komise zařadila toto porušení na základě kritérií uvedených v bodě odůvodnění 161 do kategorie „velmi závažných“ porušení, tak vzala v bodě odůvodnění 162 napadeného rozhodnutí v úvahu relativně omezené množství prodejů předmětných výrobků adresáty napadeného rozhodnutí v dotyčných čtyřech členských státech (73 milionů eur ročně). Tento odkaz na velikost dotčeného trhu odpovídá posouzení omezeného dopadu porušení na trh, které je uvedené v bodě

odůvodnění 160 napadeného rozhodnutí. Komise se tedy rozhodla uložit pokutu podle závažnosti pouze ve výši 10 milionů eur. Pokyny o metodě stanovování pokut přitom v zásadě za porušení spadající do této kategorie stanoví pokutu ve výši „nad 20 milionů [eur]“.

266 Je třeba zkoumat, zda výše vylíčený přístup Komise je vzhledem k argumentům, které předložila společnost Dalmine za účelem jeho kritiky, protiprávní.

267 Co se týče argumentů společnosti Dalmine týkajících se relevantních trhů, je nutno konstatovat, že body odůvodnění 35 a 36 napadeného rozhodnutí obsahují definici zeměpisných trhů tak, jak by měly za běžných okolností existovat, pokud by nebylo protiprávních dohod, jejichž cílem nebo výsledkem je umělé rozdělení trhu. Z napadeného rozhodnutí jako celku a zejména z jeho bodů odůvodnění 53 až 77 dále vyplývá, že chování japonských a evropských výrobců na domácích trzích nebo v určitých případech na trhu některého světového regionu, bylo určováno podle zvláštních pravidel, která se měnila trh od trhu a která byla výsledkem obchodních jednání v rámci Evropsko-japonského klubu.

268 Argumenty společnosti Dalmine týkající se nízkého procentního podílu na světovém a evropském trhu standardních trubek OCTG a naftovodných trubek speciálního použití a provedení, které představují prodeje těchto výrobků osmi adresátů napadeného rozhodnutí, je nutno zamítnout jako nerelevantní. Skutečností je, že účelem a do určité míry i účinkem porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí bylo vyloučení každého z adresátů napadeného rozhodnutí z domácích trhů ostatních podniků, včetně trhů čtyř největších členských států Společenství v oblasti spotřeby ocelových trubek, což podle posouzení učiněného v napadeném rozhodnutí představuje „velmi závažné“ porušení.

- 269 V tomto ohledu jsou argumenty společnosti Dalmine týkající se omezeného objemu prodeje standardních trubek OCTG a toho, že na jejím domácím trhu měly svařované trubky značný význam jako konkurence naftovodných trubek zvláštního provedení a využití, nerozhodné, jelikož z účasti Dalmine na porušení týkajícím se rozdělení trhu vyplývá povinnost neprodávat výrobky, na které se vztahuje napadené rozhodnutí na ostatních trzích. Proto i kdyby byly okolnosti, které uplatňuje, z hlediska právního dostatečně prokázány, nemohlo by to vyvrátit závěr, ke kterému došla Komise, týkající se závažnosti porušení, kterého se Dalmine dopustila.
- 270 Dále je třeba podotknout, že skutečnost, které se Dalmine dovolává, že se porušení uvedené v článku 1 napadeného rozhodnutí týká jen dvou zvláštních výrobků, a sice standardních trubek OCTG a naftovodných trubek zvláštního provedení a využití, ne ale všech trubek OCTG a naftovodných trubek, kterou Komise v bodě odůvodnění 160 napadeného rozhodnutí výslovně zmiňuje jako kritérium, které omezuje konkrétní dopad porušení na trh (viz bod 264 výše). V tom samém bodě odůvodnění 160 Komise ve stejném smyslu uvádí vzrůstající konkurenci svařovaných trubek (viz bod 264 výše). Je proto nutno konstatovat, že Komise již zohlednila tato kritéria při svém posouzení závažnosti porušení v napadeném rozhodnutí.
- 271 Ve světle výše uvedeného je třeba vzít v úvahu, že snížení výše uložené pokuty podle závažnosti o 50 % minimální částky, která se obvykle stanoví v případě „velmi závažného“ porušení, uvedené v bodě 265 výše, odráží odpovídajícím způsobem tento omezený dopad.
- 272 V tomto ohledu je namístě rovněž připomenout, že pokuty mají mít v oblasti hospodářské soutěže odstrašující účinek (viz v tomto směru bod 1A čtvrtý pododstavec pokynů o metodě stanovování pokut). Takže vezme-li se v úvahu

značná velikost podniků, které jsou adresáty napadeného rozhodnutí, uvedená v bodě odůvodnění 165 napadeného rozhodnutí (viz také dále body 281 a následující), mohlo by podstatně větší snížení stanovené částky vzhledem k závažnosti porušení zbavit pokuty jejich odstrašujícího účinku.

K posouzení individuálního jednání podniků a k nedostatku rozlišení podle velikosti podniku

Argumenty účastníků řízení

- 273 Dalmine namítá, že Komise nezohlednila individuální jednání a velikost každého jednotlivého podniku. Na základě pokynů o metodě stanovování pokut je Komise při stanovení výše pokuty povinna tato kritéria zohlednit.
- 274 V tomto ohledu trvá Dalmine na tom, že její postavení na trhu bylo jen marginální. Standardní trubky OCTG představovaly jen 7,3 % jejího celkového prodeje v období mezi roky 1990 a 1995. Pokud jde o naftovodné trubky zvláštního provedení a využití, vzhledem k tomu, že Komise nezohlednila dopad, který má prodej svařovaných trubek na trhy bezešvých trubek, nemohla tak dospět ke konečnému závěru. Kromě toho Dalmine řádně neprováděla protisoutěžní dohody, které jsou jí vytýkány, nýbrž si v rámci Evropsko-japonského klubu zachovala určitou autonomii jednání, jelikož nadále prodávala trubky OCTG a naftovodné trubky zvláštního provedení a využití v Evropě i jinde.
- 275 Dalmine navíc vytýká Komisi, že při stanovení výše pokuty nevzala v úvahu velikost a obrat dosažený na dotčeném trhu každým z uvedených podniků. Spravedlnost a zásada proporcionality přitom vyžadují nikoli, aby podniky byly kladeny na roveň,

ale aby jejich jednání bylo sankcionováno podle jejich individuální role a účinků jejich účasti na porušení na trh.

276 Dalmine uplatňuje, že byla nespravedlivě potrestána, neboť byla jedním z nejmenších podniků ze všech adresátů napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí s rázným tvrzením Komise, která v bodě odůvodnění 165 napadeného rozhodnutí uvádí, že „všechny podniky, kterých se rozhodnutí týká, jsou velkými podniky, takže není namístě na základě toho mezi uvedenými částkami při ukládání pokut rozlišovat“. Uvádí, že její obchodní činnost byla omezena na výrobu určitého druhu bezešvých trubek. Nemůže být proto srovnávána se společnostmi, jejichž činnost a obrat je mnohem větší než její.

277 Komise uvádí, že se Dalmine účastnila dohody o respektování domácích trhů, což představuje velmi závažné porušení čl. 81 odst. 1 ES. V této souvislosti zdůrazňuje, že Dalmine nezpochybnila pravdivost skutkových zjištění uvedených v napadeném rozhodnutí. Dalmine se také účastnila porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že se mohla chovat o něco nezávisleji než ostatní účastníci dohody narušující hospodářskou soutěž, není sama o sobě ještě polehčující okolností (rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, SCA Holding v. Komise, T-327/94, Recueil, s. II-1373, bod 142). V každém případě je tvrzení společnosti Dalmine, že si v rámci Evropsko-japonského klubu zachovala určitou nezávislost, nerelevantní a je ostatně vyvráceno jejím téměř monopolním postavením na italském trhu, její aktivní účastí na diskusích o pokračování v činnosti společnosti Corus a konečně smlouvou, kterou uzavřela se společností Corus za účelem provedení Základních pravidel o respektování domácích trhů dohodnutých v rámci Evropsko-japonského klubu.

278 Vzhledem k tomu, že Komise v napadeném rozhodnutí konstatovala, že všechny podniky, kterým bylo adresováno napadené rozhodnutí, byly velkými podniky a že dopad porušení na dotčené trhy byl poměrně omezený, není argumentace Dalmine

dostatečně prokazující ohledně skutečnosti, že Komise nepoužitím bodu 1A šestého pododstavce pokynů o metodě stanovování pokut překročila v projednávaném případě hranice svého prostoru pro uvážení.

- 279 Komise vůči těmto výtkám namítá, že obrat žalobkyně v roce 1998 představoval 669 milionů eur (bod odůvodnění 17 napadeného rozhodnutí). Je tedy velkým podnikem. Nic nenasvědčuje tomu, že jí mělo být poskytnuto snížení pokuty proto, že není tak velkým podnikem jako ostatní adresáti napadeného rozhodnutí.

Závěry Soudu

- 280 Nejprve je nutné zdůraznit, že odkaz v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 na 10 % světového obratu je výlučně relevantní pro výpočet horní hranice pokuty, kterou Komise může uložit (viz bod 1 pokynů o metodě stanovování pokut, jakož i rozsudek *Musique diffusion française* a další v. Komise, bod 259 výše, bod 119), a neznamená, že musí existovat úměrný vztah mezi velikostí každého podniku a výší pokuty, která je mu ukládána.
- 281 Mimoto je namístě podotknout, že bod 1A šestý pododstavec pokynů o metodě stanovování pokut, který je na projednávaný případ použitelný (viz bod 272 výše), stanovuje možnost „v některých případech [...] vážit částky určené v rámci každé ze tří výše uvedených kategorií tak, aby se brala v úvahu specifická váha, a tedy skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž“. Podle uvedeného pododstavce je tento přístup vhodný, „zejména pokud existuje značný nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily porušení stejného typu“.

282 Z použití výrazu „v některých případech“ a ze slova „zejména“ v pokynech o metodě stanovování pokut nicméně vyplývá, že vážení v závislosti na velikosti podniku není systematickou fází výpočtu, kterou si Komise stanovila, ale možností odstranění tvrdosti, kterou Komise využívá ve věcech, v nichž je její uplatnění potřebné. V tomto kontextu je třeba připomenout judikaturu, podle které má Komise posuzovací pravomoc, která jí dává možnost při stanovení pokuty, kterou hodlá uložit, vzít nebo nevzít v úvahu některé skutečnosti, zejména podle okolností daného případu (viz v tomto smyslu usnesení Soudního dvora ze dne 25. března 1996, SPO a další v. Komise, C-137/95 P, Recueil, s. I-1611, bod 54, a rozsudky Soudního dvora ze dne 17. července 1997, Ferriere Nord v. Komise, C-219/95 P, Recueil, s. I-4411, body 32 a 33, a ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, bod 465; viz také rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, KNP BT v. Komise, T-309/94, Recueil, s. II-1007, bod 68).

283 Vzhledem k ustanovením bodu 1A šestého pododstavce pokynů o metodě stanovování pokut je nutno vycházet z toho, že co se týče otázky, zda je takové vážení pokut podle velikosti jednotlivých podniků vhodné, zůstává Komisi prostor pro uvážení. Komise tak v případě udělení pokut vícero podnikům, které se dopustily stejného porušení, není povinna ujistit se, zda jí vypočtená konečná výše pokuty dotyčného podniku odráží rozdíly v celkových obratech mezi jednotlivými podniky (viz v tomto smyslu, i když byly napadeny opravnými prostředky rozsudky Soudu ze dne 20. března 2002, LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 278, a ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise, T-213/00, Recueil, s. II-913, bod 385).

284 V projednávaném případě Komise v bodě odůvodnění 165 napadeného rozhodnutí konstatovala, že všechny podniky, které jsou adresáty napadeného rozhodnutí, jsou velkými podniky, takže není namístě na základě toho mezi uvedenými částkami při ukládání pokut rozlišovat. Dalmine toto stanovisko napadá s poukazem na to, že s ročním obratem ve výši 667 milionů eur v roce 1998 je jedním z nejmenších podniků, kterým bylo napadené rozhodnutí adresováno. Skutečně je nutno

konstatovat, že co se týče celkového obrátu všech výrobků, je mezi Dalmine a největším dotčeným podnikem, totiž Nippon s obrátem 13 489 milionů eur v roce 1998, značný rozdíl.

285 Komise však ve své žalobní odpovědi zdůraznila, aniž by to společnost Dalmine popřela, že Dalmine není ani malým, ani středním podnikem. Doporučení Komise 96/280/ES ze dne 3. dubna 1996 týkající se definice malých a středních podniků (Úř. věst. L 107, s. 4) použitelné v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí totiž především upřesňuje, že takové podniky mohou zaměstnávat pouze méně než 250 osob a jejich roční obrát nesmí přesáhnout 40 milionů eur nebo jejich celková roční rozvaha nesmí přesáhnout 27 milionů eur. V doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, s. 36) byly tyto dvě posledně uvedené hranice zvýšeny na 50 milionů a 43 milionů eur.

286 Ačkoli Soud nemá k dispozici žádné číselné údaje týkající se počtu zaměstnanců a roční rozvahy společnosti Dalmine, je namísto konstatovat, že v roce 1998 byl její obrát více než desetkrát vyšší než horní hranice stanovená v různých doporučeních Komise týkajících se tohoto kritéria. Na základě informací předložených Soudu je tedy třeba usoudit, že Komise nepochybně, když v bodě odůvodnění 165 napadeného rozhodnutí konstatovala, že všechny podniky, kterým bylo napadené rozhodnutí adresováno, byly velkými podniky.

287 Mimoto je třeba podotknout, že pokuta uložená Dalmine napadeným rozhodnutím ve výši 10,8 milionu eur představuje přibližně jen 1,62 % jejího celosvětového obrátu v roce 1998, který představoval 667 milionů eur. Výše její pokuty by bez snížení za spolupráci představovala 13,5 milionu eur, tedy méně než 2 % jejího obrátu. Tato čísla jsou však daleko pod uvedenou 10 % horní hranicí.

- 288 Co se týče argumentu společnosti Dalmine, že dopad jejího chování na trh byl jen minimální, protože její postavení na trhu bylo jen marginální, je nutno znovu připomenout, že argumentace Dalmine týkající se malé důležitosti prodeje standardních trubek OCTG a značné konkurence mezi svařovanými trubkami a naftovodními trubkami zvláštního provedení a využití na jejím domácím trhu je nerelevantní, protože z její účasti na porušení spočívajícím v dohodě o rozdělení trhu vyplývá povinnost neprodávat tyto výrobky na ostatních trzích (viz bod 269 výše). Proto i kdyby byly tyto skutkové okolnosti z hlediska právního dostatečně prokázány, nemohlo by to vyvrátit závěr Komise ohledně závažnosti porušení, kterého se Dalmine dopustila.v
- 289 Je třeba připomenout, že každý výrobce převzal stejný závazek, a to neprodávat standardní trubky OCTG a naftovodné trubky speciálního použití a provedení na domácím trhu ostatních členů Evropsko-japonského klubu. Jak je uvedeno v bodě 263 výše, Komise se při své klasifikaci porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí jako „velmi závažného“ opírala především o výraznou protisoutěžní povahu tohoto závazku.
- 290 Jelikož společnost Dalmine je jediným italským členem Evropsko-japonského klubu, je nutné konstatovat, že její účast na této dohodě postačovala k rozšíření územní působnosti dohody narušující hospodářskou soutěž na území jednoho členského státu Společenství. Je proto namístě konstatovat, že účast společnosti Dalmine na porušení měla na trh Společenství nezanedbatelný dopad. Tato okolnost je totiž podstatně důležitější pro posouzení konkrétních účinků, které měla účast Dalmine na porušení uvedeném v článku 1 napadeného rozhodnutí na trhy výrobků uvedených v tomto článku, než jen prosté porovnání celkových obrátů jednotlivých podniků.
- 291 Pokud jde o údajné autonomní jednání žalobkyně v rámci Evropsko-japonského klubu, je třeba připomenout, že skutečnost, že se podnik, jehož účast na součinnosti s jeho soutěžiteli za účelem rozdělení trhů je prokázána, na trhu nechoval v souladu

s tím, na čem se dohodl se svými soutěžiteli, totiž nepředstavuje nutně skutečnost, ke které by se při stanovování výše ukládané pokuty mělo přihlížet jako k polehčující okolnosti (rozsudek SCA Holding v. Komise, bod 277 výše, bod 142). Podnik, který přes dohodu se svými soutěžiteli uskutečňuje částečně nezávislou politiku na trhu, se prostě může jen snažit využít dohodu narušující hospodářskou soutěž ve svůj vlastní prospěch.

292 Je tedy namístě vykládat druhou odrážku bodu 3 pokynů o metodě stanovování pokut v tom smyslu, že Komise je povinna uznat existenci polehčující okolnosti z důvodu neprovádění dohody narušující hospodářskou soutěž pouze tehdy, pokud podnik, který se této okolnosti dovolává, může prokázat, že se provedení této dohody narušující hospodářskou soutěž bránil tak jednoznačně a důrazně, že tím bylo její fungování dokonce narušeno a že s dohodou ani zdánlivě nesouhlasil, a nepodněcoval tak jiné podniky k jejímu provedení.

293 Jak bylo Soudem konstatováno v rozsudku Cement (bod 44 výše, bod 1389), nese podnik, který se od výsledků setkání, kterého se zúčastnil, nedistancoval, v zásadě i nadále „plnou odpovědnost z důvodu své účasti na dohodě narušující hospodářskou soutěž“. Pro podniky by bylo příliš jednoduché minimalizovat riziko, že budou muset zaplatit značnou pokutu, pokud by mohly nejprve čerpat výhody plynoucí z protiprávní dohody narušující hospodářskou soutěž a poté mít prospěch ze snížení pokuty z důvodu, že při uskutečnění porušení hrály pouze omezenou roli, ačkoliv jejich chování podnítilo ostatní podniky k tomu, aby ve větší míře jednaly způsobem poškozujícím hospodářskou soutěž.

294 Rovněž, pokud jde o argument, že Dalmine hrála v dohodě narušující hospodářskou soutěž jen pasivní roli, což je chováním, které je podle bodu 3 pokynů o metodě stanovování pokut polehčující okolností, je namístě podotknout, že žalobkyně nepopírá svou účast na jednáních Evropsko-japonského klubu. Jak však bylo konstatováno výše v rámci žalobních důvodů směřujících ke zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí, jakož i v rozsudku JFE Engineering a další v. Komise, bod 111 výše, bylo respektování domácích trhů jednou z otázek, které byly na těchto setkáních projednávány.

295 V projednávaném případě Dalmine dokonce ani netvrdí, že její účast na setkáních byla sporadičtější nežli účast ostatních členů uvedeného klubu, což by podle judikatury případně mohlo odůvodňovat snížení pokuty v její prospěch (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, Weig v. Komise, T-317/94, Recueil, s. II-1235, bod 264). Dalmine také ani neuplatňuje žádné zvláštní okolnosti nebo důkazy, podle kterých by bylo její vystupování při jednáních čistě pasivní nebo podřízující se většině. Naopak, jak bylo uvedeno v bodě 290 výše, byl pouze na základě její účasti na Evropsko-japonském klubu začleněn do dohody o rozdělení trhu italský trh. Za těchto okolností nelze Komisi vytknout, že nesnížila Dalmine uloženou pokutu podle ustanovení bodu 3 první odrážky pokynů o metodě stanovování pokut.

296 I kdyby tak bylo prokázáno, že Dalmine uskutečňovala omezené prodeje na jiných trzích Společenství, na které se vztahovalo porušení, nestačila by tato skutečnost ke zpochybnění její zodpovědnosti v projednávaném případě, vzhledem k tomu, že se svojí účastí na jednáních Evropsko-japonského klubu účastnila dohody narušující hospodářskou soutěž, nebo alespoň vyvolala u ostatních účastníků představu své účasti. Jak vyplývá ze spisu, zvláště z číselných údajů v tabulce v bodě odůvodnění 68 napadeného rozhodnutí, bylo dohodnuté rozdělení trhu v praxi v určitém rozsahu také prováděno, a mělo tak nutně reálný dopad na podmínky hospodářské soutěže na trzích Společenství.

297 Ve světle výše uvedeného se Komise mohla důvodně domnívat, že za okolností projednávaného případu je namístě stanovit stejnou výši pokuty v závislosti na závažnosti porušení uložené každému z podniků, kterým bylo napadené rozhodnutí adresováno.

- 298 S ohledem na všechny výše přezkoumávané argumenty a okolnosti není namístě, aby Soud při výkonu soudního přezkumu v plné jurisdikci změnil v projednávaném případě výši pokut z důvodu rozdílných situací nebo velikosti podniků, kterým bylo napadené rozhodnutí adresováno.

2. *K délce trvání porušení*

Argumenty účastníků řízení

- 299 Dalmine zpochybňuje posouzení Komise týkající se délky trvání porušení. Přestože se Evropsko-japonský klub poprvé sešel již v roce 1977, porušení mohlo začít až od 1. ledna 1991 z důvodu dohod o sebeomezení dovozu uzavřených mezi Komisí a japonskými orgány (bod odůvodnění 108 napadeného rozhodnutí). Dalmine vytýká Komisi, že v napadeném rozhodnutí přehlédla skutečnost, že dne 28. prosince 1989 Komise a japonská vláda prodloužily tyto dohody o sebeomezení do 31. prosince 1990.
- 300 Dalmine má mimoto za to, že trvání porušení skončilo koncem roku 1994, poté co Komise v prosinci 1994 provedla svoje první ověření. Tvrdí, že se poté neúčastnila jakéhokoliv setkání s japonskými výrobci.
- 301 V každém případě vady ve správním řízení brání konstatování porušení žalobkyně po ověřeních provedených dne 1. a 2. prosince 1994.

- 302 V důsledku toho je nutno zkrátit délku trvání porušení kladeného za vinu společnosti Dalmine na dobu méně než čtyři roky, tedy na dobu od 1. ledna 1991 do 2. prosince 1994. Podle pokynů o metodě stanovování pokut se tak jedná o střednědobé porušení, které může znamenat zvýšení o 10 % ročně, celkově tedy o 30 %. Dalmine proto žádá Soud o přezkoumání výše pokuty, která jí byla uložena.
- 303 Komise uvádí, že podle pokynů o metodě stanovování pokut může za porušení trvající od jednoho do 5 let (nazýváno jako „střednědobé“) zvýšit základní částku pokuty až o 50 %. Co se týče začátku porušení, stanovila ho tak jako tak teprve od počátku roku 1990.
- 304 Co se týče ukončení porušení, Komise trvá na tom, že p. Verluca ve svém prohlášení ze dne 17. září 1996 uvedl, že kontakty s japonskými výrobci skončily asi před více než rokem (bod odůvodnění 142 napadeného rozhodnutí). Poté, co byla v prosinci roku 1994 provedena ověření, Komise správně stanovila délku trvání porušení ze strany společnosti Dalmine na přinejmenším pět let a to od roku 1990 do roku 1994 včetně.

Závěry Soudu

- 305 Je namístě nejdříve uvést, že Komise konstatovala v bodu odůvodnění 108 napadeného rozhodnutí, že mohla jako počátek porušení stanovit rok 1977 z důvodu existence dohod o sebeomezení, ale rozhodla tak neučinit. Proto v článku 1 napadeného rozhodnutí stanovila, že porušení existovalo od roku 1990. Je nutno konstatovat, že tímto postupem učinila Komise ústupek vůči adresátům napadeného rozhodnutí.

- 306 Je důležité poznamenat, že žádný z účastníků řízení před Soudem netvrdil, že je namístě tento ústupek v projednávané věci zpochybnit. V důsledku toho se zkoumání Soudu v rámci probíhajícího řízení nemusí zabývat otázkou legality nebo vhodnosti uvedeného ústupku, nýbrž jen otázkou, zda-li Komise toto rozhodnutí výslovně učiněné v odůvodnění v projednávaném případě správně použila. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise musí předložit přesné a shodující se důkazy, které zakládají pevné přesvědčení o tom, že došlo k porušení, neboť nese důkazní břemeno ve vztahu k existenci porušení, a tudíž i k délce jeho trvání (rozsudky Soudního dvora ze dne 28. března 1984, CRAM a Rheinzink v. Komise, 29/83 a 30/83, Recueil, s. 1679, bod 20, a ze dne 31. března 1993, Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise, zvaný „Celulóza II“, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Recueil, s. I-1307, bod 127; rozsudky Soudu ze dne 10. března 1992, SIV a další v. Komise, T-68/89, T-77/89 a T-78/89, Recueil, s. II-1403, body 193 až 195, 198 až 202, 205 až 210, 220 až 232, 249 a 250, jakož i 322 až 328, a ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise, T-62/98, Recueil, s. II-2707, body 43 a 72).
- 307 Výše popsaný ústupek tak činí údajné ukončení dohod o sebeomezení rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda je třeba se domnívat, že porušení začalo v roce 1990. Vzhledem k tomu, že se jedná o mezinárodní dohody mezi japonskou vládou, zastoupenou Ministerstvem obchodu a průmyslu, a Společenstvím, zastoupeným Komisí, je namístě konstatovat, že posledně uvedená měla uschovat dokumentaci potvrzující datum, ke kterému byly uvedené dohody ukončeny, v souladu se zásadou řádné správy. Proto by měla být schopna tyto dokumenty Soudu předložit. Nicméně před Soudem Komise tvrdila, že sice hledala ve svých archívech, ale nebyla schopna najít dokumenty osvědčující datum ukončení těchto dohod.
- 308 I když v zásadě nemůže žalobce přenést důkazní břemeno na žalovaného tím, že se dovolává okolností, které nemůže sám dokázat, v projednávaném případě nelze použít pojem důkazního břemene ve prospěch Komise, pokud jde o datum ukončení mezinárodních dohod, které uzavřela. Nevysvětlitelná neschopnost Komise předložit důkazní materiály ohledně okolností, která se jí tak bezprostředně týká, znemožňuje

Soudu vydat rozhodnutí se znalostí věci, pokud jde o datum ukončení uvedených dohod. Bylo by v rozporu se zásadou řádného výkonu spravedlnosti zatížit důsledky této neschopnosti Komise adresáty napadeného rozhodnutí, kteří na rozdíl od žalovaného orgánu chybějící důkaz předložit nemohou.

309 Za těchto okolností je namístě se výjimečně domnívat, že bylo povinností Komise prokázat datum ukončení. Je přitom nutné konstatovat, že Komise datum, kdy byly dohody o sebeomezení ukončeny, neprokázala ani v napadeném rozhodnutí, ani před Soudem.

310 V každém případě předložily japonské žalobkyně důkazní materiály, které dokládají prodloužení dohod o sebeomezení alespoň ze strany Japonska až do 31. prosince 1990, což potvrzuje tvrzení žalobkyně v probíhajícím řízení (rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 111 výše, bod 345). Je namístě se domnívat, že Soud může ve společných věcech, ve kterých měli všichni účastníci řízení možnost nahlédnout do všech spisů, zohlednit bez návrhu důkazní materiály, které jsou obsaženy ve spisech paralelně probíhajících věcí (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 13. prosince 1990, Nefarma a Bond van Groothandelaren in het Farmaceutische Bedrijf v. Komise, T-113/89, Recueil, s. II-797, bod 1, a Prodifarma a další v. Komise, T-116/89, Recueil, s. II-843, bod 1). V projednávané věci přitom rozhoduje Soud o věcech, které byly spojeny pro účely ústní části řízení, jejichž předmětem je stejné rozhodnutí a v kterých všechny žalobkyně navrhly, aby byla upravena částka pokut, jejichž úhrada jim byla uložena. Soud tak v projednávané věci zná důkazní materiály předložené čtyřmi japonskými žalobkyněmi.

311 Je namístě krom toho uvést, že společnost Dalmine navrhuje nejen, aby Soud zrušil napadené rozhodnutí, pokud jde o délku trvání porušení stanoveného v jeho

článku 1, ale také aby při výkonu svého soudního přezkumu v plné jurisdikci, který je mu svěřen v souladu s článkem 229 ES článkem 17 nařízení č. 17, snížil výši její pokuty, a tím tak zohlednil kratší délku trvání porušení. Důsledkem tohoto soudního přezkumu v plné jurisdikci je, že Soud při změně napadeného právního aktu úpravou částky pokuty uložené Komisí musí zohlednit všechny relevantní skutkové okolnosti (rozsudek *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, bod 282 výše, bod 692). Za těchto podmínek není příhodné, aby Soud posoudil odděleně situaci každé z žalobkyň v kontextu projednávaného případu a omezil se pouze na skutkové poznatky, které se rozhodly uvést na obranu své věci, a opomenul zohlednit ty poznatky, kterých se mohly dovolávat ostatní žalobkyně nebo Komise.

312 Mimoto ani společnost *Dalmine* a *a fortiori* ani Komise netvrdily, že dohody o sebeomezení byly v roce 1991 ještě v platnosti.

313 Za těchto okolností je třeba mít pro účely probíhajícího řízení za to, že dohody o sebeomezení uzavřené mezi Komisí a japonskými orgány zůstaly v platnosti po dobu roku 1990.

314 Z výše uvedeného vyplývá, že ve světle ústupku, který Komise v napadeném rozhodnutí učinila, musí být délka trvání porušení uvedeného v článku 1 rozhodnutí zkrácena o jeden rok. Článek 1 napadeného rozhodnutí je tedy nutné zrušit v rozsahu, v němž stanoví existenci porušení vytýkaného společnosti *Dalmine* před 1. lednem 1991.

315 Pokud jde o datum ukončení porušení, je třeba podotknout, že Komise při jednání v odpovědi na otázku Soudu upřesnila, že v napadeném rozhodnutí nebyl pro účely

výpočtu výše pokuty vzat do úvahy rok 1995. Dalmine poté uvedla, že tento výklad napadeného rozhodnutí přijímá.

316 Tímto je v projednávané věci mezi účastníky řízení sporné už jen to, zda Komise mohla v článku 1 napadeného rozhodnutí určit, že porušení trvalo po ověřeních, tedy po 1. a 2. prosinci 1994. V bodě 112 výše bylo uvedeno, že tvrzení společnosti Dalmine týkající se porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí není relevantní, protože toto porušení trvalo jen asi 30 dní po těchto ověřeních. V každém případě, i kdyby byly argumenty společnosti Dalmine v tomto ohledu opodstatněné, nebylo by vzhledem k takovéto málo významné změně v délce trvání porušení namíste měnit výši pokuty, která jí byla uložena.

317 Z výše uvedeného vyplývá, že trvání porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí je namíste přijmout v délce čtyř let, od 1. ledna 1991 do 1. ledna 1995. S přihlédnutím k této okolnosti je tedy namíste částku pokuty uložené společnosti Dalmine v odpovídajícím rozsahu snížit.

3. K nedostatečnému zohlednění určitých polehčujících okolností

Argumenty účastníků řízení

318 Dalmine Komisi vytýká, že nevzala v úvahu polehčující okolnosti, které odůvodňovaly snížení částky pokuty. Komise sice přihlédlá ke krizi v oblasti hutnického průmyslu jako k polehčující okolnosti a částku pokuty z tohoto důvodu snížila o 10 %. Další okolnosti nicméně odůvodňovaly výraznější snížení výše pokuty uložené žalobkyni.

- 319 Dalmine se především odvolává na svou omezenou a výhradně pasivní roli v rámci porušení, na omezené účinky porušení a na okamžité ukončení porušení poté, co Komise provedla dne 1. a 2. prosince 1994 první šetření. Mimoto tvrdí, že s ohledem na strukturu trhu a strukturu hospodářské soutěže jak na italském trhu, tak i v rámci celého Společenství jí není možno vytýkat úmyslné porušení.
- 320 Z důvodu nezohlednění těchto okolností je výše pokuty zjevně nepřiměřená k účasti žalobkyně na porušení. Dalmine uplatňuje, že základní částka pokuty představuje 16 % jejího celkového výnosu z prodeje dotčených výrobků v roce 1998 (179,5 miliard ITL) na světovém trhu, 38 % na trhu Společenství a 95 % z prodejů uskutečněných během délky trvání porušení v Německu, Francii, Itálii a ve Spojeném království.
- 321 Komise nepovažuje ukončení protiprávního jednání po prvních ověřeních za polehčující okolnost. Má mimoto za to, že vedlejší role a údajná nezávislost žalobkyně v rámci dohody narušující hospodářskou soutěž nejsou žádným způsobem relevantní.
- 322 Dalmine totiž nemůže snížit svoji odpovědnost, dovolávajíc se odpovědnosti ostatních adresátů napadeného rozhodnutí. Nikdy se otevřeně nedistancovala od dohody narušující hospodářskou soutěž a neomezila se na čistě pasivní roli. Naproti tomu navrhla řešit „na evropské úrovni“ problémy vyplývající z toho, že se společnost Corus stáhne z trhu.
- 323 Komise má za to, že úmyslný charakter porušení, které je kladeno za vinu společnosti Dalmine, je nepochybný. Není nutno dokazovat, že si Dalmine byla vědoma porušení čl. 81 odst. 1 ES. Postačuje naproti tomu prokázat, že nemohla

nevědět, že dotčené chování omezuje hospodářskou soutěž (rozsudek ze dne 11. července 1989, *Belasco a další v. Komise*, 246/86, Recueil, s. 2117, bod 41, a ze dne 1. února 1978, *Miller v. Komise*, 19/77, Recueil, s. 131). Je nepravděpodobné, že podniku jako Dalmine by mohla být neznáma nejzákladnější platná pravidla o zákazu jednání omezujících hospodářskou soutěž (viz v tomto ohledu bod 1A pokynů o metodě stanovování pokut).

Závěry Soudu

324 Nejprve je namíste připomenout, že Komise v projednávaném případě snížila výši pokuty z titulu polehčujících okolností, a sice tehdejší krize hutnického průmyslu, o 10 %.

325 Dále je třeba připomenout, že Komise musí při stanovení výše pokut postupovat podle vlastních pokynů o metodě stanovování pokut. V pokynech o metodě stanovování pokut však není uvedeno, že Komise musí vzít vždy v úvahu zvlášť každou z polehčujících okolností uvedených v jejich bodě 3. Uvedený bod 3 nazvaný „Polehčující okolnosti“ totiž stanoví, že „základní částka může být snížena z důvodů polehčujících okolností, jako například [...]“. Je třeba vzít v úvahu, že ačkoli okolnosti uvedené ve výčtu v bodě 3 patří nepochybně mezi ty, které Komise může v určitém daném případě zohlednit, Komise není povinna z tohoto titulu provést dodatečné snížení pokuty automaticky, jakmile podnik uvádí skutečnosti za účelem prokázání existence některé z takových okolností. Vhodnost případného snížení pokuty z titulu polehčujících okolností musí být totiž posouzena z celkového pohledu s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem.

326 Je totiž třeba připomenout, že Komise má v kontextu judikatury, která předcházela přijetí pokynů o metodě stanovování pokut, posuzovací pravomoc, která jí umožňuje při stanovení pokuty, kterou hodlá uložit, přihlédnout či nepřihlédnout k některým skutečnostem, zejména v závislosti na okolnostech daného případu (viz v tomto smyslu usnesení SPO a další v. Komise, bod 282 výše, bod 54, a rozsudky Ferriere Nord v. Komise, bod 282 výše, body 32 a 33 a Limburgse Vinyl Maatschappij a další, bod 282 výše, bod 465; viz také v tomto smyslu rozsudek KNP BT v. Komise, bod 282 výše, bod 68). Při neexistenci kogentního údaje v pokynech o metodě stanovování pokut, pokud jde o polehčující okolnosti, které lze zohlednit, je tak třeba mít za to, že Komise si zachovala určitý prostor pro uvážení pro účely celkového posouzení případného snížení výše pokuty z titulu polehčujících okolností.

327 V každém případě, pokud jde o argumentaci společnosti Dalmine týkající se omezené a pasivní role v rámci porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí a jejího údajného autonomního jednání, postačuje uvést, že tato hlediska již byla projednána v bodech 280 až 297 výše. Také výtky týkající se omezených účinků porušení a nepřiměřenosti pokuty již byly zkoumány v bodech 258 až 272 výše.

328 Pokud jde o argument okamžitého ukončení porušení, je namístě mít za to, že „ukončení porušení, jakmile Komise poprvé zasáhla“ uvedené v bodě 3 pokynů o metodě stanovování pokut, může logicky představovat polehčující okolnost pouze tehdy, pokud existují důvody pro předpoklad, že podnět k ukončení protisoutěžního jednání byl dotčeným podnikům dán předmětným zásahem. Jeví se totiž, že účelem tohoto ustanovení je v případě, že Komise zahájí v tomto směru šetření, pobídnout podniky, aby okamžitě ukončily svá protisoutěžní jednání.

- 329 Z výše uvedeného konkrétně vyplývá, že snížení částky pokuty nelze podle bodu 3 pokynů o metodě stanovování pokut týkajícího se ukončení porušení po prvním zásahu Komise použít v případě, že porušení bylo ukončeno již před prvním zásahem Komise, nebo v případě, že podniky přijaly již před tímto datem pevné rozhodnutí jej ukončit.
- 330 Mimoto použitím snížení výše pokuty za okolností popsaných v první větě předcházejícího bodu by bylo zdvojeno zohlednění trvání porušení pro výpočet pokut v souladu s pokyny o metodě stanovování pokut. Jasným cílem tohoto zohlednění je právě přísnější potrestání podniků, které po dlouhou dobu porušují pravidla hospodářské soutěže, než podniků, jejichž porušení byla kratšího trvání. Snížením výše pokuty z důvodu, že podnik ukončil své protiprávní jednání ještě před prvními ověřeními Komise, by tak subjekty odpovědné za porušení, které mělo krátké trvání, byly zvýhodněny podruhé.
- 331 V projednávané věci je namístež poukázat na to, že Soud v rozsudku JFE Engineering a další v. Komise, uvedeném v bodě 111 výše, měl ve světle žalobních důvodů a argumentů v těchto věcech uváděných žalobkyněmi za to, že žalobkyním nelze vytýkat porušení po 1. červenci 1994, neboť neexistoval žádný důkaz o jednání Evropsko-japonského klubu, které se v souladu s dosavadní praxí mělo konat na podzim roku 1994 v Japonsku. Z této skutečnosti vyplývá, že porušení bylo v okamžiku, kdy Komise dne 1. a 2. prosince 1994 provedla ověření, pravděpodobně ukončeno, nebo alespoň bylo právě ukončováno.
- 332 Z toho vyplývá, že skutečnost, že v protiprávních jednáních, která tvoří porušení uvedené v článku 1 napadeného rozhodnutí, nebylo od data prvních kontrol provedených Komisí pokračováno, neodůvodňuje za okolností projednávaného případu snížení výše pokuty uložené společnosti Dalmine.

333 Co se týče argumentů společnosti Dalmine, že se úmyslně nedopustila porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, je nutno podotknout, že Komise dokázala přistoupení žalobkyně k dohodě s protisoutěžním cílem. Spočívá-li ale cíl sledovaný dohodou jako takový v omezení hospodářské soutěže, může být účast podniku na této dohodě bez ohledu na zvažované strukturální faktory jen úmyslná. Kromě toho podle ustálené judikatury podniky nemohou odůvodnit svoji účast na porušení pravidel hospodářské soutěže tím, že k tomu byly nuceny jednáním jiných hospodářských subjektů (viz v tomto smyslu rozsudek Cement, bod 44 výše, bod 2557). Dalmine se tak nemůže dovolávat struktury trhu nebo jednání svých soutěžitelů, aby se v projednávaném případě zbavila viny.

334 Ve světle všech výše uvedených skutečností a vzhledem k tomu, že v projednávaném případě Komise výši pokuty již snížila s přihlédnutím k polehčující okolnosti spočívající v hospodářské krizi odvětví ocelových trubek (viz body odůvodnění 168 a 169 napadeného rozhodnutí), je namístež zamítnout všechny výtky společnosti Dalmine, které vycházejí z nedostatku dodatečného snížení z titulu jiných údajně polehčujících okolností.

4. Ke spolupráci společnosti Dalmine v průběhu správního řízení

Argumenty účastníků řízení

335 Společnost Dalmine tvrdí, že Komise nerespektovala sdělení o spolupráci. Tvrdí, že Komise vůči ní porušila zásadu rovného zacházení. Přestože se nachází ve

srovnatelné situaci jako společnost Vallourec, Komise jí neprávem odmítla snížit výši pokuty vzhledem ke spolupráci během šetření.

336 Připomíná zejména, že dne 4. dubna 1997 v odpovědi na otázky položené Komisí během jejího prvního ověření informovala Komisi o tom, že: „[základní pravidla] mohou odrážet stanovisko výrobců bezešvých trubek ve Společenství [...] úsilí se ubíralo dvěma směry: zavedení racionalizačních opatření [...]; kontakty s japonským průmyslem, jehož výrobní kapacity byly vyšší než poptávka. Tyto kontakty se týkaly vývozu trubek (určených především pro ropný průmysl) do zemí mimo ES (Rusko a Čína), jakož i omezení vývozu do ES v návaznosti na uzavření závodu [společnosti Corus], tedy ochrany výrobců bezešvých trubek ve Společenství“ (příloha 3 žaloby a bod odůvodnění 65 napadeného rozhodnutí).

337 Tyto údaje prokazují rozsah její spolupráce během šetření. Neexistuje žádné objektivní hledisko, podle něhož by s ní mělo být v tomto ohledu zacházeno jinak než se společností Vallourec.

338 Komise tato tvrzení odmítá a k odůvodnění svého zamítnutí poskytnout další snížení výše pokuty odkazuje na body odůvodnění 172 a 173 napadeného rozhodnutí. Připomíná, že takové snížení může být poskytnuto jen podnikům, které svým aktivním spolupůsobením ulehčily Komisi zjištění porušení (rozsudek SCA Holding v. Komise, bod 277 výše, bod 156). Spolupráce společnosti Dalmine nebyla v rámci

šetření podstatná, protože žalobkyně se omezila na to, že nepopírala věcnou správnost skutkových zjištění, která byla uvedena Komisí.

- 339 Postoj společnosti Vallourec není srovnatelný s postojem společnosti Dalmine. Společnost Vallourec byla jediným podnikem, který Komisi poskytl podstatné důkazy týkající se existence a obsahu dohody narušující hospodářskou soutěž. Tyto důkazy Komisi značně ulehčily její úlohu zjistit porušení.

Závěry Soudu

- 340 Podle ustálené judikatury nesmí Komise v rámci posuzování spolupráce poskytnuté podniky porušit zásadu rovného zacházení, obecnou právní zásadu Společenství, jež je podle judikatury porušena tehdy, když je se srovnatelnými situacemi nakládáno rozdílně nebo když je s rozdílnými situacemi nakládáno stejně, není-li takové nakládání objektivně odůvodněné (rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise T-45/98 a T-47/98, Recueil, s. II-3757, bod 237 a uváděná judikatura).
- 341 Je namístě rovněž připomenout, že pro to, aby snížení výše pokuty bylo odůvodněné, musí jednání podniku usnadnit Komisi plnění její úlohy spočívající ve zjištění a stíhání porušování pravidel hospodářské soutěže Společenství (rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, Mayr-Melnhof v. Komise, T-347/94, Recueil, s. II-1751, bod 309 a uváděná judikatura).

- 342 Je třeba podotknout, že v projednávané věci jsou prohlášení, kterými p. Verluca jako zástupce společnosti Vallourec odpověděl na otázky položené této společnosti Komisí, klíčovými důkazními materiály, které spis v této věci obsahuje.
- 343 Pokud samozřejmě podniky poskytnou Komisi ve stejném stadiu správního řízení a za obdobných okolností podobné informace, které se týkají skutečností, které jsou jim vytýkány, musí být stupeň poskytnuté spolupráce považován za srovnatelný (viz obdobně rozsudek Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, bod 340 výše, body 243 a 245).
- 344 I když odpovědi na otázky poskytnuté společností Dalmine byly do určité míry Komisí užitečné, pouze potvrzovaly, a to méně přesně a výslovně informace již poskytnuté společností Vallourec prostřednictvím prohlášení p. Verlucy.
- 345 Je tedy namístě domnívat se, že informace, které společnost Dalmine Komisi poskytla před zasláním sdělení výhrad, nejsou srovnatelné s těmi, které poskytla společnost Vallourec, a neodůvodňují snížení výše pokuty uložené žalobkyni nad 20 %, které jí bylo poskytnuto za nezpochybňování skutkových zjištění. I když skutečnost, že nebyla zpochybňována skutková zjištění, mohla Komisi značně ulehčit její práci, není možné toto konstatovat o informacích, které Dalmine poskytla před vydáním SV.
- 346 Z toho vyplývá, že projednávaný žalobní důvod musí být zamítnut.

K výpočtu pokuty

- 347 Z výše uvedeného vyplývá, že výše pokuty uložené společnosti Dalmine musí být snížena tak, aby byla zohledněna délka trvání porušení stanovená na čtyři roky namísto pěti let.
- 348 Vzhledem k tomu, že způsob výpočtu výše pokut zvolený v pokynech o metodě stanovování pokut a použitý Komisí nebyl kritizován, má Soud v rámci výkonu svého přezkumu v plné jurisdikci za to, že je namístež použít tuto metodu i s ohledem na závěr učiněný v předcházejícím bodě.
- 349 Základní částka pokuty se tak stanoví na deset milionů eur, zvýšených o 10 % za každý rok trvání porušení, celkem tedy o 40 %, což vede k částce čtrnácti milionů eur. Tato částka musí být dále z důvodu polehčujících okolností, v souladu s body odůvodnění 168 a 169 napadeného rozhodnutí, snížena o 10 %, a z důvodu spolupráce následně snížena o dalších 20 %, takže konečná výše pokuty pro společnost Dalmine činí 10 080 000 eur namísto 10 800 000 eur.

K nákladům řízení

- 350 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Soud, pokud jsou účastníci řízení současně neúspěšní v jednom nebo více bodech svých návrhů nebo ve výjimečných případech, rozdělit náklady řízení mezi účastníky nebo rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady řízení. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě byl každý z účastníků řízení současně neúspěšný v jednom nebo více bodech svých návrhů, je namístež rozhodnout, že žalobkyně a Komise ponесou každá vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) Článek 1 odst. 2 rozhodnutí Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999 o řízení k uplatnění článku 81 ES (Věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) se zrušuje v rozsahu, v němž stanoví existenci porušení vytýkaného tímto ustanovením žalobkyni před 1. lednem 1991.
- 2) Výše pokuty uložené žalobkyni v článku 4 rozhodnutí 2003/382 se stanoví na 10 080 000 eur.
- 3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.
- 4) Žalobkyně a Komise ponесou vlastní náklady řízení.

Forwood

Pirrung

Meij

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. července 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

J. Pirrung

Obsah

Skutkový stav a řízení	II - 2406
Řízení před Soudem	II - 2407
Návrhy účastníků řízení	II - 2407
K návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí	II - 2408
1. K žalobním důvodům vycházejícím z porušení podstatných formálních náležitostí v průběhu správního řízení	II - 2408
K legalitě otázek položených Komisí během šetření	II - 2408
Argumenty účastníků řízení	II - 2408
Závěry Soudu	II - 2410
Ke shodě mezi sdělením výhrad a napadeným rozhodnutím, pokud jde o dovolávané důkazní materiály	II - 2412
Argumenty účastníků řízení	II - 2412
Závěry Soudu	II - 2414
K přípustnosti některých důkazních materiálů	II - 2415
K dokumentu Rozdělovací klíč	II - 2416
— Argumenty účastníků řízení	II - 2416
— Závěry Soudu	II - 2417
K protokolům o výsledku bývalých vedoucích pracovníků společnosti Dalmine	II - 2418
— Argumenty účastníků řízení	II - 2418
— Závěry Soudu	II - 2420
K legalitě rozhodnutí Komise ze dne 25. listopadu 1994 o provedení šetření ..	II - 2422
Argumenty účastníků řízení	II - 2422
Závěry Soudu	II - 2424

K nahlédnutí do spisu	II - 2427
Argumenty účastníků řízení	II - 2427
Závěry Soudu	II - 2428
2. K meritorním žalobním důvodům	II - 2432
K nadbytečnému odůvodnění napadeného rozhodnutí	II - 2432
Argumenty účastníků řízení	II - 2432
Závěry Soudu	II - 2434
K porušení uvedenému v článku 1 napadeného rozhodnutí (Evropsko-japonský klub)	II - 2434
K žalobním důvodům, které vycházejí z analýzy relevantního trhu a z chování adresátů napadeného rozhodnutí na tomto trhu	II - 2434
— Argumenty účastníků řízení	II - 2434
— Závěry Soudu	II - 2437
K účasti společnosti Dalmine na porušení	II - 2441
— Argumenty účastníků řízení	II - 2441
— Závěry Soudu	II - 2441
K porušení uvedenému v článku 2 napadeného rozhodnutí	II - 2442
K ustanovením smlouvy o dodávkách mezi společnostmi Corus a Dalmine	II - 2442
— Argumenty účastníků řízení	II - 2442
— Závěry Soudu	II - 2446
K žalobním důvodům týkajícím se existence dohody narušující hospodářskou soutěž a účasti společnosti Dalmine na ní	II - 2450
— Argumenty účastníků řízení	II - 2450
— Závěry Soudu	II - 2455
K žalobním důvodům týkajícím se relevantního trhu a souvislosti s porušením uvedeným v článku 1 napadeného rozhodnutí	II - 2461
— Argumenty účastníků řízení	II - 2461
— Závěry Soudu	II - 2462
	II - 2499

K návrhu na zrušení pokuty nebo na snížení její částky	II - 2466
1. K závažnosti porušení	II - 2467
K definici relevantního trhu a k účinkům porušení	II - 2467
Argumenty účastníků řízení	II - 2467
Závěry Soudu	II - 2469
K posouzení individuálního jednání podniků a k nedostatku rozlišení podle velikosti podniku	II - 2474
Argumenty účastníků řízení	II - 2474
Závěry Soudu	II - 2476
2. K délce trvání porušení	II - 2482
Argumenty účastníků řízení	II - 2482
Závěry Soudu	II - 2483
3. K nedostatečnému zohlednění určitých polehčujících okolností	II - 2487
Argumenty účastníků řízení	II - 2487
Závěry Soudu	II - 2489
4. Ke spolupráci společnosti Dalmine v průběhu správního řízení	II - 2492
Argumenty účastníků řízení	II - 2492
Závěry Soudu	II - 2494
K výpočtu pokuty	II - 2496
K nákladům řízení	II - 2496